

21

ጎትጓቹ ወዳጅ

ሉቃስ 11፡1-10

መነሻው

ጸሎት ለፈሪሳውያን ዋናና አስፈላጊ ነገር በመሆኑ፤ የዳንኤልን ምሳሌ በመከተል (ዳን. 6፡10)፤ በቀን ሦስት ጊዜ ይጸልዩ ነበር፤ ይኸውም በሦስት፤ በስድስትና በዘጠኝ ሰዓት ነው። የሚጸልዩት በአደባባይ ወይም በሕዝብ ፊት ነበር (ሉቃስ 18፡10-11)። ጸሎትን፤ እግዚአብሔርን እንደ መግለጃ ሳይሆን፤ ቅድስናቸውን ሕዝቡ እንዲያምንላቸው ለማድረጊያ ተጠቀሙበት። ክርስቶስ እንዲህ ያለውን ጸሎት እንደ ግብዝነት በመቁጠር፡- “ለሰው ይታዩ ዘንድ በምክራብና በመንገድ ማዕዘን ቆመው መጸለይን ይወዳሉና፤ እውነት እላችኋለሁ ዋጋቸውን ተቀብለዋል” (ማቴ. 6፡5) አለ። የፈሪሳውያን ጸሎት፤ በክርስቶስ ዘንድ እንደመናገር ብዛት ተቆጥሮ ይህ ሁኔታ “እንደ አረማውያን ከንቱ ቃል በመደጋገም አትለፍልፉ” (ቁ. 7፤ በ1980 ዓ.ም. እትም) ተባለ። የፈሪሳውያንን አርአያ ወይም ልምድ ይከተሉ የነበሩ ሁሉ ስለ ጸሎት ምንም አልተማሩም።

የመጥምቁ ዮሐንስ ስብከት፤ የመሢሔን መምጣት በሚጠብቁ ብዙ አይሁዳውያን ዘንድ ታምኖ ነበር። ዮሐንስ ጸሎት፤ እግዚአብሔርንና አማኝን የሚያቆራኝ ጠቃሚ መገናኛ መሆኑን በመግለጥ ደቀ መዛሙርቱ ይጸልዩ ዘንድ አስተማራቸው (ሉቃስ 5፡33)።

ችግሩ

ኢየሱስን ከተከተሉት የዮሐንስ ደቀ መዛሙርት ብዙዎቹ እንዴት መጸለይ እንደሚገባቸው ያውቁ ነበር። የዮሐንስን ትምህርት ያላገኙ ብዙዎች እንደነበሩም እርግጥ ነው። በመሆኑም እንዴት ነው መጸለይ የሚገባን የሚለው ጥያቄ በነዚህ ሰዎች አእምሮ ነበር። ስለዚህ ወደ ክርስቶስ መጥተው ፡- “እንጸልይ ዘንድ አስተምረን” (ሉቃስ 11፡1) አሉት።

መፍትሔው

ክርስቶስ ለሰዎቹ ጥያቄ መልስ መስጠት የጀመረው፡ አንድ የጸሎት ሞዴል ወይም ዓይነት በመስጠት ነበር። ይህ በሃይማኖታዊ ሥርዓት የሚደጋገም ሁኔታ ሳይሆን፡ አማኙ በሚጻልይበት ጊዜ የሚያተኩርባቸውን ጉዳዮች የሚያመለክት ነው። ጸሎት፡ ከመነሻው “አባት” ብሎ በመጥራት ይጀምራል። ይህ ርእስ በእምነት የተመሠረተን ግንኙነት ነው አጉልቶ የሚያሳየው። ጸሎት “ስምህ ይቀደስ” በሚሉት ቃላት እንደተጠቀመው፡ ከአምልኮ ጋር ይያያዛል። ኢየሱስ፡ “መንግሥትህ ትምህርት” ባለው መሠረት፡ ከእግዚአብሔር ሥራ ጋርም ይቆራኛል። ጸሎት “የዕለት እንጀራችንን ዕለት ዕለት ስጠን” እንደሚለው ለግል ፍላጎት እግዚአብሔርን መለመድ ነው። ጸሎት ይቅርታና መመለስንም የሚመለከት መሆኑን ለማሳየት ኢየሱስ እንዲህ እያለ ይቀጥላል፡- “ኃጢአታችንን ይቅር በለን።” ጻድቅ የሆነውን እግዚአብሔር በጠየቅነው ጊዜ ኃጢአታችንን ይቅር ይለናል። ምክንያቱም የጽድቅ አንዱ ማረጋገጫ ሌሎችን ይቅር ማለት ነው። ጽድቅ ይቅርታን የሚሻ ከሆነ፡ ጻድቅ የሆነው እግዚአብሔር ይቅርታ እንዲያደርግ ይለመናል። በመጨረሻም፡ ጸሎት ኢየሱስ “ወደ ፈተናም አታግባን” እንዳለው ከክፉ ነገር መጠበቅን ይፈልጋል። እነዚህ ሁሉ የየዕለቱ አሳሳቢ ወይም አስፈላጊ ነገሮች ናቸው። ክርስቶስ፡ አድማጮቹን የሚፈለገው ነገር እስኪገኝ ድረስ ጸሎትን መደጋገም “ከመናገር ብዛት” (ማቴ. 6:7) ጋር ይደመራል ከሚለው የተሳሳተ አስተሳሰብ ለመጠበቅ ሲል፡ የሚከተለውን ምሳሌ ተናገረ፤ ይህም ስለ ምልጃ ነው።

ሰዎች በምሽት አደጋ ስለሚገጥማቸው፡ ብዙ ጊዜ በቀን ብርሃን ነበር የሚጓዙት። ተጓዥ እሚሄድበት ስፍራ ከመድረሱ በፊት ከመሸበት፡ ወደ መንገደኞች ማደራያ ይገባል። ሌሊቱን በዚያ በሰላም ያሳልፍና በማግሥቱ ጉዞውን ይቀጥላል። በምሳሌው የተጠቀሰው ተጓዥ ይህን የተለመደ ባህል ጥሶ ወዳጁ ቤት ለመድረስ እስከ ውድቅት ተጉዟል። እንዲህ ካለው ረጅም ጉዞ በኋላ ድካምና ርህብ ሳይለማው አይቀርም። ከዚህም የተነሣ የመጠለያና የምግብ መስተንግዶ አስፈልጎታል። የእንግዳው ወዳጅ፡ መንገደኛው ወደ ቤቱ እንዲገባ ቢፈቅድለትም፡ የሚሰጠው ምግብ ግን አልነበረውም። የመንገደኛው መራብና እርሱን የመመገብ ኃላፊነት አስጨነቀው። ከዚህም የተነሣ በተራበው እንግዳ ስም ለመማለድ ወይም ለመለመን ጭለማውን ሳይፈራ ለመንገደኛው የሚሆን ምግብ ይኖረዋል

ብሎ ወዳመነበት ወዳጁ ቤት አመራ። ነገር ግን የወዳጁን በር ባንኳኳ ጊዜ ያገኘው መልስ እምቢታ ነበር። በመጽሐፍ ቅዱስ ወይም ታሪኩ በተነገረበት ዘመን፣ ቤቶች በጣም ትንንሾችና ብዙ ጊዜ ባለ አንድ ክፍል ነበሩ። ያም ክፍል ቤተሰቡ እንደ መዋያና እንደ መኝታ ቤት የሚገለገልበት ነው። ስለዚህ ቤቱ ውስጥ ያለ አንድ ሰው ተነሥቶ መብራት በማብራት ከውጭ የሚመጣ እንግዳ ለመቀበል ቢሻ፣ እዚያ ያለ ሰው ሁሉ ከመኝታው ተነሥቶ ማስተናገድ ይኖርበታል። የሰውዬው ወዳጅ ይህን ለማድረግ አልፈቀደም። ለልመና የሄደው ሰውዬ ግን የመንገደኛውን ርህብ ጽናት በመገንዘብ የሚፈልገውን እስኪያገኝ ድረስ ወዳጁን መነዝነዙን ቀጠለ። እምቢተኛው ሰውዬ የተጠየቀውን እንዲሰጥ ያደረገው፣ በሌሊት የመጣው ሰው ወዳጅነት ወይም የርሱ ጓደኛ ርህብ አልነበረም። የሰውዬው ወይም የወዳጁ ንዝነዛ ነበር ያስገደደው። ኢየሱስ እንዲህ አለ፡- “ወዳጅ ስለሆነ ተነሥቶ ባይሰጠው እንኳ፣ ስለንዝነዛው ተነሥቶ የሚፈልገውን ሁሉ ይሰጠዋል” (ሉቃስ 11:8)።

ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ የሚያስተምረው፣ ራሱ ሊፈታ የማይችለው ችግር የሚገጥመው ሰው፣ በመማለድ ወይም በመለመን ተግባር ውስጥ የሚገባ መሆኑን ነበር። አማኝ የሆነ ሰው የሆነውንና የሚፈልገውን እስኪያገኝ ድረስ የችግር መፍትሔ በሆነው የማማለድ አገልግሎት የማይታከት የመሆን ግዴታ አለበት። ክርስቶስ ይህን ሲናገር፣ እግዚአብሔር ለመስማት አይፈልግም ማለቱ አልነበረም። ቃሉ፣ “ጆሮዎቼም ለጸሎታቸው ተከፍተዋል” (1ኛ ጴጥ. 3:12) እንደሚል እናውቃለንና። በዚህ ምሳሌ ክርስቶስ በንጽጽር ነው ያስተምር የነበረው። ፈቃደኛ ያልሆነው ሰብአዊ ወዳጅ ለማይታከት ምልጃ ልቡ ከተነካ፣ እግዚአብሔርስ ከዚያ ይልቅ የቱን ያህል ይራራል!

ሉቃስ 11:9-10 ላይ የተጠቀሰው የግሪክኛ ቋንቋ ቃል ለቃል ትርጉም እንዲህ ይላል፡- “[ሳታቋርጡ] ለምኑ ይሰጣችሁማል፤ [ሳታቋርጡ] ፈልጉ ታገኙማላችሁ፤ [ሳታቋርጡ] መዝጊያውንም አንኳኩ ይከፈትላችሁማል። [ሳያቋርጥ] የሚለምን ሁሉ ይቀበላልና፣ [ሳያቋርጥ] የሚፈልግም ያገኛል፣ [ሳያቋርጥ] መዝጊያውንም ለሚያንኳኳ ይከፈትለታል።” በምልጃ መነዝነዝ፣ የአረማውያን መናገር ብዛት አይደለም። አንድ ሰው በራሱ ጊዜ ለልመና መልስ በሚሰጠው ታማኝ አምላክ ላይ ያለውን እምነት የሚገልጥበት ነው። ስለዚህ ምልጃ እቅራቢ፣ አንድ ፍላጎት ወይም ችግር ባለው ሰውና ለችግሩ መፍትሔ በሚሰጠው መካከል ያለ ሲሆን፣ ጥያቄው መልስ እስኪያገኝ ድረስ የርሱ ሳይታከት መጠየቅ ተፈላጊ ነው።

ሞጽ ባለጸጋ

ሉቃስ 12:16-21

መነሻው

ሉቃስ 12 ላይ ክርስቶስ የፈራሳውያን መለያ ስለሆነውና በጊዜው ስለሰፈነው ጉዳይ በሚያስተምርበት ጊዜ፤ ሊሰሙት የተሰበሰቡትን አያሌ ሰዎች አስጠነቀቃቸው። ከቁጥር 1-11 ባለው ክፍል ስለ ግብዝነት፤ ከቁጥር 13-34 ባለው ደግሞ፤ ስለ ምኞት ወይም መጎምጃት ተናገረ። ይህ የመመኘት ጉዳይ የተነሣው ከሕዝቡ መካከል በአንድ ሰው ለክርስቶስ በቀረበ ፈታኝ ጥያቄ ሳቢያ ነው። የሰውዬው ጥያቄ “መምህር ሆይ ርስቱን ከእኔ ጋር እንዲካፈል ለወንድሜ ንገረው” (ቁ. 13) የሚል ነበር። በጊዜው ክርስቶስ ራሱን እንደ መሢሕ ለሕዝቡ በማቅረብ ላይ ነበር። መዝሙር 72:2 (በ1962 ዓ.ም. እትም) ላይ የሰፈረው ቃልም ከመሢሐ ተግባራት አንዱ፤ መፍረድ ወይም መዳኘት መሆኑን ሲገልጥ፡- “ሕዝብህን በጽድቅ፤ ችግረኞችህንም፤ በፍርድ ይዳኝ ዘንድ” ይላል። ጠያቂው፤ ክርስቶስ ስለ ማንነቱ የተናገረውን ከተረዳ በኋላ፤ መሢሐ የመዳኘት መብቱን እንዲገልጥ ጠየቀው። “አንተ ሰው ፈራጅና አካፋይ በላያችሁ እንድሆን ማን ሾመኝ?” (ሉቃስ 12:14) የሚለው የክርስቶስ መልስ በመጀመሪያ ሲታይ፤ ዳኝነትን እምቢ ያለ ይመስላል። ነገር ግን በመሢሕነት በሚመራበት ጊዜ አልዳኝም አይልም፤ እንደ ዳኛ ወይም ፈራጅ ያገለግላል። ያን ቃል ለተሰበሰበው ሕዝብ የተናገረበት ምክንያት፤ ሕዝቡ እንደ መሢሕ ስላልተቀበለው ነበር። በዚህ የተነሣ ውሳኔውን ወይም ዳኝነቱን በዚያ ሕዝብ ላይ ሊጭን መብት አልነበረውም። የሕዝቡ እርሱን እንደ ፈራጅ መቀበልና በፈቃደኝነት ራሳቸውን ለርሱ መስጠት ብቻ ነበር፤ ዳኝነቱን በተግባር እንዲገልጥ የሚያደርገው። በዚህ አኳኋን ነበር ክርስቶስ የሰውዬውን ፈታኝ ጥያቄ በርሱ እንደማመን ሳይሆን፤ ያለማመን ማረጋገጫ አድርጎ የተገነዘበው።

ችግሩ

ፈሪሳውያን አያሌ ቁሳዊ ሀብት ያከማቻሉ። ዘዳግም 28 ላይ እግዚአብሔር ለሚታዘዙት ቁሳዊ ብልጽግና ሊሰጣቸው ቃል ገብቷል። ያኔ ቁሳዊ ብልጽግና፤ እግዚአብሔር በባለ ሀብቱ ደስ የመሰኘቱ ምልክት ሆኖ ይቆጠር ነበር። ስለሆነም በእግዚአብሔር መወደድን ለሕዝብ ለማረጋገጥ ሲባል፤ ብዙ ሀብት ማከማቸት የእያንዳንዱ ሰው የጊዜው የሕይወት ከፍተኛ ግብ ሆነ። ሀብት ማከማቸትን አስመልክቶ በአይሁድ ዘንድ የነበረ ዋነኛ አስተሳሰብ፡- “ጌታ የሚወደውን ባለጸጋ ያደርገዋል” በሚል ቃል ይገለጥ ነበር። የእግዚአብሔርን በረከት የሚሻ ሰው፤ የበረከት ምልክት የሆነውን ባለጸግነት ለማግኘት በትጋት መጣር አለበት። ታዲያ ሀብት ማከማቸት ምንድነው ስሕተቱ? ለምንድነው ምኞት ወይም ስስትን ማራቅ ያለብን?

መፍትሔው

ይህን ችግር ለመፍታት ሲል ነበር ክርስቶስ የሞጁን ሀብታም ምሳሌ የተናገረው። ምሳሌው የገበሬውን ሀብታምነት በመግለጥ እንደሚጀምር ልብ ማድረግ ያሻል (ሉቃስ 12:16)። ሰውዬው በአዲሱ ምርት አይደለም ባለጸጋ የሆነው። አዲሱ ምርት ተጨማሪ ሀብት ነው። ከአዲሱ ምርት በፊት የሞሉ ጎተራዎች ነበሩት። ተጨማሪው ሀብት እራሱንም ሆነ ቤተሰቡን ለማኖር አስፈላጊው አልነበረም።

አዲሱ ምርት ሲደርስና ሀብታሙ ገበሬ እህሉን የሚያከማችበት ስፍራ እንደሌለው ሲረዳ፤ “ጎተራዬን አፍርሼ ሌላ የሚበልጥ እሠራለሁ፤ በዚያም ፍሬዬንና በረከቴን ሁሉ አከማቻለሁ” (ሉቃስ 12:18) አለ። ይህ ነበር የታየው መፍትሔ። በተጨማሪው ብልጽግና ምክንያት ለገጠመው ችግር የሰጠው ይህ መፍትሔ፤ ሰውዬው ለጎረቤቶቹ ወይም ለሌሎች ግድ የሌለው መሆኑን ያመለክታል። ብዙ ነዳያን ስላሉ፤ ሰውዬው ሁለተኛውን የሕግ ትእዛዝ በመፈጸምና ትርፍ ሀብቱን ለችግረኞች በማደል ጻድቅነቱን የሚያሳይበት ግዙፍ አጋጣሚ ነበረው። ነገር ግን ይህ ትዝ ያለው አይመስልም። በዚህ አኳኋን ነው ሰውዬው በሕጉ መመዘኛ ሲፈተን ጻድቅ አለመሆኑን ራሱ ያረጋገጠው።

ሰውዬው የሕጉን የመጀመሪያ ትእዛዝ ማለት “ጌታ አምላክህን በፍጹም ልብህ፤ በፍጹም ነፍስህም፤ በፍጹም ኃይልህም፤ በፍጹም

አሳብህም ውደድ” (ሉቃስ 10:27) የሚለውን አለመፈጸሙንም አሳይቷል። ለራሱ እንዲህ አለ፡- “ለብዙ ዘመን የሚቀር ብዙ በረከት አለሽ። እረፈ፥ ብይ፥ ጠጪ ደስ ይበልሽ” (ሉቃስ 12:19)። ከሁሉ አስበልጦ የሚወደው ራሱን፥ ምቹቱንና ደስታውን ነበር። በመሆኑም ከቀዳሚውና ከትልቁ የሕግ ትእዛዝ አንጻር ጻድቅ አልነበረም። የሕይወቱ ዋነኛ ግብ፥ ያከማቸውን ሀብት ለራሱ እርካታና ለስግብግብ ዓላማው መጠቀሚያ ማድረግ እንደሆነ ያሳይ ነበር። ይህ አንድ ሰው ቁሳዊ ብልጽግና ስላለው ብቻ በመጽሐፍ ቅዱስ እንደ ሀብታም እንደማይቆጠር ያስገነዝባል። ባለጸጎች በሀብታቸው የሚታመኑና ያላቸውን ለግል ዓላማቸው ብቻ የሚያውሉ ስለሆኑ፥ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኘውን ደንገነት የሰጣቸውን ጌታ አያመሰግኑትም። ስለዚህ ባለጸጋ የሚመዘነው በሀብቱ መጠን ሳይሆን፥ ስለ ሀብቱ ባለው አመለካከት ነው። ክርስቶስ ይነቅፍ የነበረው ሀብት ማፍራት ወይም ማግኘትን ሳይሆን፥ ስለ ሀብቱ በምሳሌው የተጠቀሰው ሀብታም የገለጠውን ዓይነት ባሕርይ ወይም አመለካከት ነበር። ሰውየው ሀብት የፈለገው የግል ፍላጎቱን ለማሟላት ብቻ በመሆኑ ስግብግብ ሲሆን፥ ሀብቱንም ያለ አግባብ ስለተጠቀመበት ስስታም ነው። ክርስቶስ ለጥያቄው መልስ ለመስጠት፥ እንዲሁም በስግብግብነትና ስስት የተከማቸ ሀብት ወደ ውድቀት የሚመራ መሆኑን ለማሳየት ሲል ምሳሌውን ቀጠለ። ሰውየው ራሱን የሀብቱ ጌታ እድርጎ ሲቆጥር ሳለ፥ እግዚአብሔር ደግሞ የርሱ ነፍስ ጌታ መሆኑን ምሳሌው ያመለክታል። ሀብታሙ በእግዚአብሔር “ሞኝ” ተባለ (ሉቃስ 12:20)። በመጽሐፍ ቅዱስ አገላለጥ፥ ሞኝ እግዚአብሔርን የሚተው ነው። መዝሙር 141:1 (በ1962 ዓ.ም. እትም) ላይ እንዲህ የሚል ቃል አለ፡- “ሰነፍ በልቡ አምላክ የለም ይላል።” ይህ ሰው ብልጽግና ወይም በረከቱ ከእግዚአብሔር የተሰጠው መሆኑን ባለማመኑ፥ እና ይህን ሀብቱን በመጠቀም ረገድም በእግዚአብሔር ፊት ምንም ኃላፊነት የማይሰማው በመሆኑ ሞኝ ነበር። ለዚህ ድርጊቱ ፍርድ እግዚአብሔር እንዲህ አለው፡- “አንተ ሰነፍ በዚህች ሌሊት ነፍስህን ከአንተ ሊወስዷት ይፈልጋል” (ሉቃስ 12:20)።

ፈጣሪ የፍጡሩ ጌታ ነው፤ ስለሆነም ፍጡር ለፈጣሪው ይገዛል። ማንኛውም ሰው ባለው ነገር ስለሚጠቀምበት ሁኔታ በእግዚአብሔር ፊት ተጠያቂ መሆኑን ነው ክርስቶስ አበክሮ ይናገር የነበረው። እግዚአብሔር ሞጁን ባለጸጋ እንዲህ ሲል ጠየቀው፡- “ይህስ የሰበሰብኩው ለማን ይሆናል?” (ሉቃስ 12:20)። በዚህ አኳኋን ነበር ክርስቶስ፥ ሀብት ጊዜያዊ እንጂ ዘላለማዊ አለመሆኑን የገለጠው። ሰውየው የሚሄደው በቁሳዊ ሀብቱ

ሊጠቀም ወደማይችልበት ስፍራ፥ ወደ ሞት ነበር። ቁሳዊ ሀብቶች ለመጨው ሳይሆን፥ ላለንበት ሕይወት እንዲያገለግሉ ነው የተወሰኑት። ስለዚህ ሀብታሙ ሕይወቱን በዘላለማዊው ሳይሆን፥ ጊዜያዊ በሆነ ነገር ላይ አዋለው። ክርስቶስ ከዚህ መመሪያ በመነሣት፡- “ለራሱ ገንዘብ የሚያከማች፥ በእግዚአብሔር ዘንድም ባለጸጋ ያልሆነ እንዲህ ነው” (ሉቃስ 12:21) በማለት ገለጠ። ቁሳዊ ሀብት ጊዜያዊ ነው ቢባልም፥ የዘላለማዊ ብልጽግና ማትረፊያ ሊሆን እንደሚችል ነበር ክርስቶስ ያመለክት የነበረው። ሀብታሙ ሰውዬ ቁሳዊ ሀብቱን ከስግብግብነት በራቀ አኳኋን በሚገባ የሚጠቀምበት፥ ይህን በማድረግም ጻድቅነቱን የሚገልጥበትና ለዘላለማዊ ሀብት እርግጠኛ የሚያደርገው ሰፊ አጋጣሚ ነበረው። ነገር ግን በስስት፥ ባልተገባ ምኞትና በራስ ወዳድነቱ ጻድቅ ያለመሆኑንና ዘላለማዊ ዋጋ ሊቀበል የማይችል መሆኑን አሳየ።

ሞኞች እግዚአብሔርን ከሕይወታቸው ያወጡታል፤ ከራሳቸው በቀር የሚታመኑበት አይኖራቸውም። ስለዚህ ለዛሬም ሆነ ለነገ የሚያሻቸውን የሚያዘጋጁት ራሳቸው መሆን አለባቸው። ከዚህ የተለየው አማራጭ፥ ብልህ መሆንና እግዚአብሔርን ማመን ነው። ክርስቶስ የዚህን ምሳሌ መመሪያ፥ አንድ ሰው ለራሱ ተጨንቆ የሚያስፈልገውን ሁሉ እንደማያገኝ ለመግለጫ ወይም ማስገንዘቢያነት ተጠቀመበት። አማራጩ ቁራ በሚመግበውና አበቦችን በሚያስጌጠው እግዚአብሔር መታመን ነው። ክርስቶስ እንዲህ የሚል ተስፋ ሰጥቷል፡- “እግዚአብሔር ግን ዛሬ ያለውን፥ ነገም ወደ እቶን የሚጣለውን በሜዳ የሆነውን፥ ሣር እንዲህ የሚያለብሰው ከሆነ፥ እናንተ እምነት የጎደላችሁ፥ እናንተንም ይልቁን እንዴት?” (ሉቃስ 12:28)። አማኞች ልባቸውን በሀብት ክምችት ላይ ሊያውሉና በሀብታቸው ሊታመኑ አይገባም። በሰማያዊው አባታቸው ነው መታመን ያለባቸው። የክርስቶስም ምክር፡- “እናንተም የምትበሉትን፥ የምትጠጡትንም አትፈልጉ፥ አታወላውሉም... ዳሩ ግን መንግሥቱን ፈልጉ፥ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል” (ቁ. 29-31) የሚል ነው። በማንኛውም ነገር ሊያስብልንና ሊጠነቀቅልን ተስፋ የሰጠን አባት ስላለን፥ ሀብትን ለሕይወት ዋስትናነት ልንመኘው አይገባም። በሰማያዊው አባታችን ከታመንን፡- “ሌባ በማይቀርብበት፥ ብልም በማያጠፋበት በሰማያት የማያልቅ መዝገብ” (ቁ. 33) እናከማቻለን።

23

ትጉሆቹ አገልጋዮች

ሉቃስ 12፡ 35-40

መነሻው

እስራኤላውያን እንደ መሢሐቸው ሊቀበሉት ባለመፍቀዳቸው እና የሺህ ዓመት አገዛዙ እስከ ዳግም ምጽአቱ ድረስ በመተላለፉ የተነሣ፤ ክርስቶስ ከሙታን ከተነሣ በኋላ አገልግሎቱን ሊረከቡ ለሚዘጋጁት ደቀ መዛሙርቱ መመሪያ ይሰጥ ነበር። ብዙዎቹን መመሪያዎች በምሳሌ ነው የነገራቸው።

ችግሩ

የክርስቶስ አድማሮች እርሱ ከተለያቸው በኋላ በአገልጋይነት እንደሚሾሙ ሲረዱ፤ በአእምሯቸው ብዙ ተመሳሳይ ጥያቄዎች መነሣታቸው የማይቀር ነበር። ክርስቶስ ምን ያደርጉ ዘንድ እንደሚፈልግ ለመረዳት ያሰላሰሉ ይሆናል። የእውነተኛ አገልጋይ መለያዎች ምንድናቸው? እውነተኛ አገልጋይ ለአገልግሎቱ የሚጠብቀው ዋጋስ ምንድነው?

መፍትሔው

ጌታ የእውነተኛ አገልጋይ መለያዎችን በሁለት አጫጭር ምሳሌዎች ገለጠ። ይህን ጉዳይ ለመግለጥም፤ ሁልጊዜ እንደሚያደርገው፤ በአንድ የሠርግ ድግስ ምሳሌ ተጠቀመ። ይህ ዓይነቱ ድግስ የሚቆይበት ጊዜ ያልተወሰነ ነው። የእራት ግብዣ ብቻ ሊሆን ይችላል። ደጋሹ ባለጸጋ ከሆነ ግን፤ ግብዣው ለብዙ ቀናት ይቀጥላል። የአገልጋዮቹ ጌታ በግብዣው ላይ ተካፋይ ለመሆን በሚሄድበት ወቅት፤ ላልተወሰነ ጊዜ ከቤቱ ወይም ከቤተሰቡ ይለያል። የጌታው መመለሻ ጊዜ ካልታወቀ አገልጋዩ

ኃላፊነቱን ይዘነጋና ይሰጥ ይሆናል። እንዲህ ያለው አገልጋይ ታማኝ አይደለም። በሌላ በኩል ደግሞ ጌታው ይኑርም አይኑር፤ ከሄደበት መመለሻው ይታወቅም አይታወቅ፤ ተግባሩን በትጋት የሚያከናውን አገልጋይ ይኖር ይሆናል። ከአገልጋይ ኃላፊነቶች አንዱ የውጪውን በር መጠበቅና ጌታው ሲመጣ መከፈት ነው። ሰነፍ ወይም የማይታመን አገልጋይ፤ ጌታው በሄደበት ለረጅም ጊዜ እንደሚቆይ በማሰብ በር መጠበቅን ይተወዋል። ታማኝ አገልጋይ ግን ጌታው በመዘግየቱ ወይም የመምጫውን ጊዜ ባለማወቁ ችላ አይልም። በመሆኑም ጌታው በሚመለስበት ጊዜ በትጋት ሲሠራ ያገኘዋል። በዚህ አኳኝ ነው ጌታ፤ ታማኝ አገልጋይ ሥራውን በትጋት እንደሚሠራ ያስተምር የነበረው። ይህ ዓይነቱ አገልጋይ ጌታው ባይኖርም ሆነ ከሄደበት የመመለሻው ጊዜ ባይታወቅ በትጋት ይሠራል።

ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱ ታማኞች እንዲሆኑ ከመከራቸው በኋላ፤ የሠርጉን ድግስ ምሳሌ ጠቅሶ በማብራራት፤ የታማኝ አገልጋዮች ዋጋ ታላቅ እንደሚሆን ገለጠ። ጌታቸው ለታማኝ አገልጋዮች የሚያደርግላቸውንም ሲገልጥ፡- “በማዕድ ያስቀምጣቸዋል” (ሉቃስ 12:37) አለ። ታማኝ አገልጋይ በዚህ አኳኝ ዋጋው ይከፈለዋል፤ ወይም ይገለገላል። ጌታው ሲመለስ ለሚከፈለው ዋጋ መሠረቱ ታማኝነቱ ነው። ሰው ይህን ኃላፊነቱን ችላ እንዲልና እንዳይተጋ የሚያደርገው ምንም ምክንያት ያለ አይመስልም። በምሽት መጓዝ የተለመደ ስላልሆነ፤ አገልጋዩ መሸትሸት ማለቱን ሲመለከት ጌታው ሳይነጋ አይመጣም ብሎ ያምን ይሆናል። ከዚያም በላይ ጊዜውና ሁኔታው የሚያዘናጋ ነው የሚል ምክንያታዊ ክርክር ያቀርብ ይሆናል። ክርስቶስ ያለው ግን፤ አገልጋይ በማንኛውም ሁኔታ በኃላፊነቱ መትጋትና ታማኝ መሆን እንዳለበት ነው። ጌታው “ከሌሊቱ በሁለተኛው ወይም በሦስተኛው ክፍል” (ሉቃስ 12:38) ይመጣ ይሆናል። የሌሊቱ ሁለተኛ ክፍል ከውድቅት ቀደም ብሎ ያሉት ሦስት ሰዓታት ሲሆኑ፤ ሦስተኛው ክፍል ከውድቅት በኋላ ያሉት ሦስት ሰዓታት ናቸው። ምንም ዓይነት አሳማኝ ምክንያት ያለ ቢመስል፤ እምነት ማጉደልን በተመለከተ ክርስቶስ ምንም ይቅርታ እንዳላደረገ ከዚህ እንረዳለን።

ጌታ ይህን ፅንሰ-አሳብ ሌላ ምሳሌ በማከል አስፍቶታል። የቤቱ ጌታ ኃላፊነት ቤተሰቦቹን ማኖር ወይም ማስተዳደር ብቻ ሳይሆን፤ ሌባ ይገባበት ይሆናል በሚባልበት በር በኩል አገልጋዮች ጥበቃ ሥራ ላይ መሠማራታቸውን መቆጣጠርም ነበር። በሩ በማንኛውም ሁኔታና ጊዜ

መጠበቅ አለበት። ነገር ግን ባለቤቱ ሌባ የሚመጣበትን የተለየ ጊዜ ቢያውቅ ፕሮ፥ ቤተሰቡን ለመከላከል ሲል በሩን በተጨማሪ ዘበኞች ያስጠብቅ ነበር። አንድ ሰው በሩን በበቂ ዘበኞች ካላስጠበቀ ለቤተሰቡ ያለውን ኃላፊነት የዘነጋ ይሆናል። ክርስቶስ፥ በዚህ አጭር ምሳሌ አበክሮ የሚያስረዳው፥ በአገልጋዮች ላይ የሚያርፈውን ኃላፊነት ነው። ኃላፊነታቸው የተሰጣቸውን መጠበቅ ነበር። ባይጠብቁ ታማኝ አገልጋዮች አይደሉም። መጋቢነታቸውን መጠበቅ አለባቸው። ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱን እየመከረ ሰይጣን በነርሱና በአገልግሎታቸው ላይ ለሚያደርገው ውጊያ ያዘጋጃቸው ነበር (በዮሐንስ 15፥18-16፥4 ያለውን ከዚህ ጋር ያስተያየት)።

የነዚህ ምሳሌዎች ዓላማ፥ የተሰጣቸውን አገልግሎቶች አስመልክቶ ያለባቸውን ኃላፊነት ለደቀ መዛሙርቱ ለማስተማር ነበር። ምሳሌዎቹ የቀረቡትም፥ ደቀ መዛሙርቱ፥ ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ ስለ መጋቢነታቸው የሚጠየቁ ከመሆናቸው አንጻር ነው። የመምጫው ትክክለኛ ጊዜ ባይወሰንም፥ የክርስቶስ ዳግም ምጽአት፥ በተስፋ የተሰጠ ስለሆነ፥ ደቀ መዛሙርቱ የሆኑ ሁሉ እርሱ በመጣ ጊዜ ታማኞች ሆነው ይገኙ ዘንድ እንዲተጉ ታዘዋል።

24

ፍሬ አልባዋ የበለሰ ዛፍ

ሉቃስ 13: 6-9

መነሻው

ሰዎች ፖለቲካዊና ሃይማኖታዊ ይዘት ያለው አንድ ችግር ይዘው ወደ ክርስቶስ ቀረቡ። አንዳንድ ገሊላውያን በጲላሎስ በጭካኔ መገደላቸውን ነበር የጠቀሱት። በፈሪሳውያን መንፈሳዊ እምነት መሠረት፣ ማንኛውም ሥቃይ ወይም አደጋ እንደ ኃጢአት ቅጣት ይቆጠር ስለነበር፣ ይህ ጉዳይ ነገሩን በሚመረምሩት ሰዎች አእምሮ ሃይማኖት ነክ ችግር አስነሣ። በዚሁ መሠረት የድርጊቱ ዜና፣ ምን ዓይነት አስከፊ በደል ሲፈጸም ነው እንዲህ ያለውን መዓት ከእግዚአብሔር የሚያመጣው? የሚል ጥያቄ ፈጠረ። የዚህ ጥያቄ ዓላማ፣ አመጣጡ እግዚአብሔርን ለነሱ ለመግለጥ እንደሆነ ያረጋገጠላቸውን የክርስቶስን ስም ለማጥፋት ሳይሆን አልቀረም። ተፈጥሯዊ ወይም የዋህ የሆነ አእምሮ፣ የትኛውም ኃጢአት ቢሆን እንዲህ ያለ ቅጣት የሚገባው አይመስለው ይሆናል። ከዚህም ተነሥቶ ይህ የሞት ቅጣት ከእግዚአብሔር ዘንድ ከሆነ፣ ይህን የሚያደርግ እግዚአብሔር ሊታዘዙለት ወይም ሊሰግዱለት አይገባም ይላል።

ሁለተኛው ጉዳይ ፖለቲካዊ ሲሆን፣ የክርስቶስን መምህርነት ለማቃለል ሲባል በጥንቃቄ የታቀደ ሙከራ ሲሆን ይችላል። ጌታ፣ የእግዚአብሔርን ባሕርይ ለመከላከል ሲል፣ ይህ አስከፊ ድርጊት የተፈጸመው በጲላሎስ ነው ቢልና በድርጊቱ ጲላሎስን ቢያወግዘው፣ በከሃዲነት የሚወነጀል ይመስላል። ክርስቶስ የተፈጥሮ አደጋን ሁሉ እንደ መለኮታዊ ቅጣት የሚቆጥረውን የፈሪሳውያን ሐሰተኛ ትምህርት በሚሰጠው መልስ አማካይነት ለማረም ፈለገ። የፈሪሳውያኑ ትምህርት ትክክል ቢሆን ኖሮ፣ የገሊላ ሰዎች በሙሉ ኃጢአተኞች ስለሆኑ ጲላሎስ ሁሉንም ይገድላቸው ነበር። ክርስቶስ፣ መከራከሪያ ነጥቡን በማስረጃ

ለመደገፍ ሲል፡ በሕንጻ ሥራ ላይ ሳሉ ግንብ ወድቆባቸው ሕይወታቸውን ያጡትን አሥራ ስምንት የሰሊሆም ሰዎች ምሳሌ በመጥቀስ ታሪካዊ ማስረጃ አቀረበ። ፈሪሳውያን፣ የነዚያን ሰዎች ሞት እንደ መለኮታዊ ቅጣት ይቆጥሩት ነበር። ክርስቶስም የፈሪሳውያን አባባል እውነት ቢሆን ኖሮ፡ በእግዚአብሔር ፊት ኃጢአተኞች የሆኑት የኢየሱስም ነዋሪዎች ሁሉ ይጠፋ ነበር አለ።

ከዚህ በኋላ ጥያቄውን ያነሡት ሰዎች ንስሐ የሚያሻቸው ኃጢአተኞች መሆናቸውንም አመለከተ። ጠያቂዎቹ ያለ ጥርጥር የፈሪሳውያን ደቀ መዛሙርትና ራሳቸውን ጻድቅ አድርገው ይቆጥሩ የነበሩ ናቸው። ራሳቸውን ከፍርድ በታች አድርገው አለማቅረባቸውም በጽድቃቸው የተነሣ ይመስላል። ክርስቶስ ግን ፍርድን በላያቸው ከማስተላለፍ ጋር፡ ከሚመጣው ቁጣ ያመልጡ ዘንድ ንስሐ እንዲገቡ ጠየቃቸው።

ችግሩ

ራሳቸውን ጻድቅ አድርገው የሚቆጥሩ ሁሉ ንስሐ እስካልገቡ ድረስ ለፍርድ ይዳረጋሉ። ይህ ሁኔታ ለምንድነው ፍርድ የሚያመጣው? የሚል ጥያቄ በማስነሣቱ ነው ክርስቶስ ፍሬአልባ በሆነችው በለስ ምሳሌነት መልሱን የሰጠው።

መፍትሔው

የወይን አትክልት ቦታ ባለ ንብረት የነበረ ሰው አንዲት የበለስ ዛፍ ተክለ። ይህች ዛፍ የተተከለችው ለአካባቢው ተጨማሪ ውበት እንድታስገኝ ወይም በማገደነት እንድታገለግል አልነበረም። ዛፏ በተተከለች በዓመቷ ፍሬ ትሰጣለች ብሎ ባለ ንብረቱ ባይጠብቅም፣ ከሁለትና ከሦስት ዓመት በኋላ ግን የተትረፈረፈ ፍሬ እንደምታፈራ እምነት ነበረው። በዚህ ምሳሌ የተጠቀሰችው የበለስ ዛፍ፡ ኢሳይያስ በምዕራፍ 5፡1-7 በወይን ተክል የመሰለውን የእስራኤል ሕዝብ ተመሳሳይ እውነት ነው ያመለከተችው። “...የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር የወይን ቦታ እርሱ የእግዚአብሔር ቤት ነው። የደስታውም አትክልት የይሁዳ ሰዎች ናቸው። ፍርድን ተስፋ ያደርግ ነበር። እነሆም ደም ማፍሰስ ሆነ፤ ጽድቅንም ይተማመን ነበር። እነሆም ጩኸት ሆነ” (ቁ. 7) በማለት ጽፏል። እግዚአብሔር የከብሩ መግለጫ እንዲሆኑ የመረጣቸው ሕዝቦች ጽድቅንና ፍርድን ሲፈጽሙ ለማየት ፈልጎ

ነበር። እንደዚሁም ሁሉ የበለሷ ጌታ ዛፏ የምታፈራበት በቂ ጊዜ ካለፈ በኋላ ወደ ወይን አትክልት ሠራተኛው መጣ። ከዛፏ ፍሬ ለማግኘት ፈልጎ ነበር፤ ነገር ግን ምንም አላገኘም። በዚህ ታሪክ የወይኑ እርሻ ጠባቂ ሆኖ የተጠቀሰው ሰውዬ የእግዚአብሔር ምሳሌ ነው። እግዚአብሔር ከእስራኤል ሕዝብ ጋር ቃል ኪዳን አድርጓል። በዚህም መሠረት የሚጠብቃቸው መሢሕ ሰጣቸው። ክርስቶስም ከርሱ እንደቀደሙት ነቢያት ሁሉ እስራኤላውያንን ንስሐ እንዲገቡና የጽድቅ ፍሬ እንዲያፈሩ አሳስባቸው። ሕዝቡ ግን አልታዘዙም። በምሳሌው እንደተገለጠው የወይኑ እርሻ ባለቤት ፍሬ አልባ በሆነችው ዛፍ ላይ ፈረደባት። “ቂረጣት፣ ስለ ምን መሬቱን ታጎሳቁላለች” (ሉቃስ 13:7) አለ። በለሲቱ ለረጅም ጊዜ በመምከን ጥቅም የለኸ ሆነች። ከዚህም ይልቅ የሚያፈራ ዛፍ ሊተክልበት የሚገባውን ስፍራ ያዘች።

ስለዚህ ፍርድ ሊተላለፍባት ግድ ሆነ። በምሳሌው ውስጥ የተላለፈው ፍርድ የሚያመለክተው፣ እግዚአብሔር ለእስራኤል ሕዝብ የገባውን ቃል ኪዳን መሻሩን ሳይሆን፣ ፍሬ አልባ በሆነው በአንድ ትውልድ ላይ የጣለውን ፍርድ ነው። የአትክልቱ ባለቤት ፍርድ በሰጠ ጊዜ፣ ጠባቂው እንዲህ በማለት ለመነው፡- “ዙሪያዎን እስክትተኩትላትና ፋንድያ እስካፈሰላት ድረስ በዚህ ዓመት ደግሞ ተዋት። ወደፊትም ብታፈራ መልካም ነው፤ ያለዚያ ግን ትቆርጣታለህ” (ሉቃስ 13:8)። እንደዚሁ፣ በዚያ ትውልድ ላይ የእግዚአብሔር ፍርድ ሊደርስና ክርስቶስም ያመኑበትን ጥቂቶቹን ብቻ ይዞ እቅዱን ሊፈጽም ይችል ነበር። ከነርሱም ጠባቂያቸው አድርጎ የላከውን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ የጽድቅ ፍሬ ሊሰበስብ በቻለ ነበር። እርሱ ግን ፈራጅ የሆነው እግዚአብሔር የፍርዱን ቀን ያራዝም ዘንድ ማለደ። ምናልባትም የበለሷ ዛፍ ብታፈራ፣ ለጥቂት ጊዜም ቢሆን እንዲንከባከባት ፍርድ ይተላለፍ ዘንድ ጠየቀ። የዛፏ አለማፍራት ከእርሱ ጥንቃቄ ጉድለት የተነሣ እንዳይመሰልና፣ ወደፊት ይበልጥ ይጠነቀቅላት ዘንድ የመቆረጫዋ ቀን እንዲተላለፍ መሢሔ ጠየቀ። ይህ የመሢሔ ምልጃ ተቀባይነት ስለማግኘቱ ማረጋገጫው፣ በእስራኤል ሕዝብ ላይ የተላለፈው ፍርድ ኢየሩሳሌም በሮማዊው ቲቶ እስከተደመሰሰችበት 70 ዓ.ም. ድረስ መራዘሙ ሲሆን፣ በነዚያ ዓመታት መካከል ባለው ጊዜ ግን፣ እስራኤላውያን እንዲጸጸቱና ፍሬያማ ለመሆን እንዲበቁ ዕድል ተሰጥቷቸው ነበር። የፍርዱ መፈጸም የሚያመለክተው፣ እስራኤላውያን ምንም የጽድቅ ፍሬ ያላፈሩ መሆናቸውን ነው።

25

የሠርጉ ግብዣ ስፍራ መቀመጫዎች

ሉቃስ 14:7-11

መነሻው

ክርስቶስ በምድር በተመላለሰበት ዘመን በነበረው ባህል፣ መስተንግዶ ትልቅ ስፍራ ይሰጠው ነበር። እንግዳ መጋባዝ በአንድ በኩል ለጋባዥ ክብር የሚያስገኝለት ሲሆን፣ ተጋባዥም ተመርጦ በመጠራቱ የክብሩ ተሳታፊ የመሆን ዕድል ነበረው። ስለዚህ በወቅቱ የነበረው የመስተንግዶ መሠረታዊ ዓላማ ጽድቅን ለመፈጸም ሳይሆን፣ ለአስተናጋጁም ሆነ ለተጋባዥ ክብርን ለማካበድ ነበር። ግብዣው ጋባዥ በተትረፈረፈ መስተንግዶ አማካይነት ብልጽግናውን የሚያሳይበትና፣ ተጋባዦችም የሚዝናኑበት ነው።

ችግሩ

መስተንግዶ፣ ከራስ ወዳድነት ነጻ የሆነ ርኅራኄ ወይም ልግስና መሆን ሲገባው፣ በዚህ አኳኋን እግዚአብሔር ካቀደለት ዓላማ ርቆ በመገኘቱ እንዲህ የሚል ጥያቄ አስከተለ፡- “ለሠርግ ድግስ የተጋበዘ ሰው በምን አኳኋን ወይም መንፈስ ነው ጥሪውን መቀበል ያለበት?”

መፍትሔው

ክርስቶስ የሚከተለውን ምሳሌ ለመናገር የበቃበት ምክንያት፣ በአንድ የሠርግ ግብዣ ላይ እድምተኞቹ “የከበራታ ስፍራ እንደመረጡ” (ሉቃስ 14:7) በመመልከቱ ነበር። በመሠረቱ አንድ ሰው ለግብዣ

መጠራቱ ራሱ ከበሬታ ሆኖ ሳለ፤ ታዳሚዎቹ በግብዣው ቦታ የከበሬታ ስፍራ በመምረጥ የበለጠ ክብር ፈለጉ። እንዲህ ያለው የክብር ስፍራ ከጋባዥ በስተቀኝ ወይም በስተግራ ሲሆን፤ ስፍራውን የመስጠት መብትም የርሱ ነው። ክርስቶስ በዚህ ምሳሌው የጠቀሳቸው ታዳሚዎች፤ ባለቤቱ በተወሰነላቸው ስፍራ እስኪያስቀምጣቸው በመጠበቅ ፋንታ፤ የክብሩን ስፍራ ራሳቸው መረጡ። እራሳቸውን ለማክበር ፈለጉ፤ ከሌሎቹም የበላይ እንደሆኑም ራሳቸውን ቆጠሩ።

ክርስቶስ እነዚህ እድምተኞች ከተሳሳተ አመለካከታቸው እንዲታረሙና፤ ከጋባዥ ቀኝ ወይም ግራ ለሚገኙት የክብር ስፍራዎች እንዳይሽቀዳደሙ መከራቸው። በእነኝህም የክብር ወንበሮች ላይ የመረጠውን ሰው የማስቀመጡ መብት የጋባዥ መሆኑንም አስገነዝባቸው። ምናልባትም ጋባዥ በመብቱ ተጠቅሞ ባልተወሰነላቸው ስፍራ የተቀመጡትን ታዳሚዎች ሊያስነሣቸው ይችላል። በአዳራሹ ዳር ወደሚገኘውም ዝቅተኛ መቀመጫ እንዲሄዱ በማድረግ በሕዝብ ፊት ሊያዋርዳቸውም ይችላል ይሆናል። እነዚህ እራሳቸውን በራሳቸው በማክበር የክብር ወንበር የያዙ ሰዎች፤ ጋባዥ እነርሱ ራሳቸውን እንዳይት በአክብሮት የማይመለከታቸው መሆኑ ቢገለጥ እጅግ የሚያሳፍር ይሆንባቸዋል። ክርስቶስ ግን በማዋረድ ፋንታ ትምህርት ሰጣቸው። ሌሎቹ ከነሱ የሚበልጡና የክብር ቦታ የሚገባቸው እንደሆኑ አድርገው ሊቆጥሯቸው እንደሚገባ፤ እንዲሁም የክብር ስፍራ ከመምረጥም፤ በዝቅተኛ ስፍራ እንዲቀመጡ መከራቸው። ወደ ግብዣው ስፍራ በመግባት ረገድ ጋባዥ የመጨረሻው ሰው ነበር። ለተጋባዦቹ ከታየና እነርሱንም ከቃኘ በኋላ በዝቅተኛ ስፍራ የተቀመጡትን ሊያከብራቸውና፡- “ወዳጄ ሆይ፤ ወደ ላይ ውጣ” (ሉቃስ 14፡10) ሊላቸው መብት አለው። በርሱ እንዲህ የሚባሉት ሰዎች ከሌሎቹ ተጋባዦች ይልቅ ቅድሚያ ክብር ያገኛሉ። ስለዚህ እውነተኛ ክብር የሚገኘው አንድ ሰው እራሱን በራሱ ስላከበረ ሳይሆን፤ ሌሎች በሚሰጡት ከበሬታ ነው። ክርስቶስ ከዚህ በመነሣት፡- “ራሱን ከፍ ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋረዳልና፤ ራሱንም የሚያዋርድ ከፍ ይላል” (ቈ. 11) ሲል አባባሉ ግልጽ ነበር።

ክርስቶስ ወደ ድግሱ ስፍራ የመጡትን ተጋባዦች የተሳሳተ አመለካከት ብቻ ሳይሆን፤ የጋባዥንም ስሕተት አርሟል። ተጋባዦቹን ካናገረ በኋላ፤ ወደ ጋባዥ መለስ በማለት፤ ግብዣን፤ ወዳጁንና ዘመድ አዝማድን ወይም ባለጸጋ ጎረቤቶቹን ጦርቶ ለራሱ ክብር እንዲያገኝ

በማለት እንዳይጠቀምበት፤ ከዚያ ይልቅ ድሀዎችን፤ አንካሶችን፤ ሽባዎችን ዓይነ ሥውሮችን እንዲጠራ አሳስበው። ዳደኞቹ፤ ዘመዶቹና ባለጸጋ ጎረቤቶቹ፤ ከርሱ የላቀ ግብዣ በማዘጋጀት ብድራቸውን ለመመለስ ይጠሩት ይሆናል። ድሀዎች፤ አንካሶች፤ ሽባዎችና ዓይነ ሥውሮች ግን፤ ደግሰው የጋባዦን ብድር ለመክፈል አይችሉም። ድግስ ለማዘጋጀትና ግብዣ ለመጥራት መቻል፤ ራስን ከፍ ከፍ ለማድረጊያነት ሊውል አይገባም። ይልቁንም ጋባዦ የሌሎቹን ፍላጎት በመረዳትና ድሀዎችን ወደ ግብዣ በመጥራት የሕጉን ጽድቅ የሚያሳይባቸው ነገሮች ናቸው። ጋባዦ ከተጋባዦቹ ምንም ክብር አያገኝም። የርሱ ጽድቅ ከእግዚአብሔር ሆኖ፡- “በፁዕ ትሆናለህ፤ በጻድቃን ትንሣኤ ይመለስልሃልና” (ሉቃስ 14:14) ይባላል። በዚህ አኳኋን ነበር ክርስቶስ ከበሬታን ከሰዎች ይልቅ፤ ከእግዚአብሔር መሻቱ እጅግ የሚመረጥ መሆኑን የገለጠው።

26

ታላቁ ድግስ

ሉቃስ 14:16-24

መነሻው

ድግስ ወይም የሠርግ ግብዣ ምሳሌ፤ ጌታ የሺህ ዓመቱን የእስራኤል መንግሥት እንዲወክል በማድረግ በተደጋጋሚነት የተጠቀመበት ነው። በዚያ መንግሥት ወቅት ንጉሡ በግዛቱ ላሉ ሁሉ የተትረፈረፈ ስጦታን ይለግሳል። በዚያ ርሀብ፤ ድህነት ወይም ችግር አይኖርም። ይህን የተትረፈረፈ ሕይወት፤ ነቢዩ አሞጽ እንደሚከተለው ገልጦታል፡- “እነሆ፤ አራሹ እጫጁን፤ ወይን ጠማቂውም ዘሬውን የሚያገኝበት ወራት ይመጣል፤ ይላል እግዚአብሔር፤ ተራሮችም በተሀውን የወይን ጠጅ ያንጠባጥባሉ፤ ኮረብቶችም ሁሉ ይቀልጣሉ። የሕዝቤን የእስራኤልን ምርኮ እመልሳለሁ፤ የፈረሱትንም ከተሞች ሠርተው ይቀመጡባቸዋል፤ ወይንም ይተክላሉ፤ የወይን ጠጁንም ይጠጣሉ፤ አትክልትንም ያበጃሉ፤ ፍሬውንም ይበላሉ” (አሞጽ 9:13-14)። ቀደም ሲል ክርስቶስ የሠርጉን ግብዣ አስመልክቶ የተናገረው ምሳሌ፤ በአድማጮቹ አእምሮ የእስራኤልን የሺህ ዓመት መንግሥት ትንቢታዊ ስዕል ፈጥሮ ነበር። ክርስቶስ ነቀፋውን በገለጠ ጊዜ፤ በግብዣው ማዕድ ዙሪያ ከነበሩት መካከል አንዱ ድምፁን ከፍ አድርጎ፡- “በእግዚአብሔር መንግሥት እንጀራ የሚበላ ብፁዕ ነው” (ሉቃስ 14:15) አለ።

ችግሩ

ማንም ቢሆን ድግስ አዘጋጅቶ ሰውን በአጠቃላይ አይጠራምና፤ በመሢሔ የሺህ ዓመት መንግሥት ግብዣ ላይ የሚገኙት እነማን ይሆናሉ? የሚል ጥያቄ ተነሣ።

መፍትሔው

ክርስቶስ በሠርጉ ቤት ድግስ ላይ የጀመረውን ምሳሌ በመቀጠል፡ ታላቅ ግብዣ ስላዘጋጀ አንድ ሰውዬ ተናገረ። በጊዜው ወግና ልማድ መሠረት ከጋብቻና ከድግሱ አሥራ ሁለት ወራት ያህል ቀደም ብሎ የመተጫጨቱ ሥነ-ሥርዓት ይካሄዳል። በዚሁ መሠረት ሙሽራው ጋብቻውን አስመልክቶ ጓደኞቹ በሠርጉ ግብዣ ላይ እንዲገኙለት ጥሪ ካስተላለፈላቸው አንድ ዓመት ሆኖታል። ስለዚህ ታዳሚዎቹ በግብዣው ሥርዓት ላይ ለመገኘት ይቻላቸው ዘንድ በቂ የመዘጋጃ ጊዜ ነበራቸው። በባህሉ መሠረት፡ የጋብቻው ዕለት ሲደርስ፡ ሙሽራው ሙሽሪትን ለመረከብ ወደ አባቷ ቤት ያመራና ቀጥሎ ለሚከናወነው የሠርግና የድግስ ሥርዓት ወደ ቤቱ ያመጣታል። በዚህ ጊዜ ቀደም ሲል ለተጠሩት እድምተኞች ድጋሚ ጥሪ ይላክላቸዋል። ይህ ሁለተኛ ጥሪ፡ የግብዣው ሥነ-ሥርዓት መድረሱንና ድግሱም መዘጋጀቱን ገልጦ ተጠሪዎቹ በሥነ-ሥርዓቱ ላይ እንዲገኙ የሚያስታውቅ ነው። ይህ ባህል፡ ክርስቶስ፡ “በእራትም ሰዓት የታደሙትን አሁን ተዘጋጅቷልና ኑ እንዲላቸው አገልጋዩን ላከ” (ሉቃስ 14፡17) ያለበትን ምክንያት ይገልጣል። ትኩረት የተሰጠው በመጀመሪያውና በኋለኛው ጥሪ መካከል ያለው ጊዜ ነው። ታዳሚዎቹ በሠርጉ ድግስ ላይ ለመገኘት የሚያበቃቸውን ዝግጅት የማድረጊያ በቂ ጊዜ ነበራቸው። ክርስቶስ ወደ ግብዣው ስለተጠሩት ብዙ ሰዎች በገለጠ ጊዜ፡ ስለ እስራኤል ሕዝብ በምሳሌ መናገሩ ነበር። መሢሐ የዳዊትን መንግሥት ወይም ዙፋኑን ሊመሠርት እንደሚመጣ በብሉይ ኪዳን ተስፋ ተገልጧል። መጥምቁ ዮሐንስና፡ ክርስቶስ ራሱ፡ ይህን መንግሥት ለእስራኤል ሕዝብ አቅርበው ነበር (ማቴ. 3፡2፤ 4፡17)። በክርስቶስ የአገልግሎት ወቅት ሕዝቡ፡ ለጥሪው ቀጥተኛ ወይም አምንታዊ መልስ ለመስጠትና እርሱ ወዳመጣው መንግሥት ለመግባት የሚያስችል በቂ የዝግጅት ዕድል ነበራቸው።

በምሳሌው እንደተነገረው፡ የተጠሩት ሁሉ ለግብዣው ጥሪ ትኩረት አልሰጡም። ከዚያ ይልቅ “ሁላቸውም በአንድነት ያመካኙ ጀመር” (ሉቃስ 14፡18)። ክርስቶስ በምድር በተመላለሰበት ዘመን ብዙ እስራኤላውያን እርሱ ላቀረበው መንግሥት ራሳቸውን አለማዘጋጀታቸው እርግጥ ነው። ራሱን እንደ መሢሕ ሲያቀርብላቸው አንቀበልህም አሉት። በቃል ኪዳኑና በተስፋው መሠረት የመጣበትን መንግሥት እንዲመሠርትላቸውም አልፈለጉም። እንዲህ በማድረግ ጥሪውን

ላለመቀበል የተለያዩ ምክንያቶችን እንዳቀረቡ ምሳሌው ይገልጣል። አንዳንዶቹ ክርስቶስ ካመጣው መንግሥት ይልቅ፤ ሀብታቸው የላቀባቸውና ያሳሰባቸው ናቸው። ማመካኛቸው፤ “...መሬት ገዝቻለሁ፤ ወጥኜም ላየው በግድ ያስፈላገኛል፤ ይቅር እንድትለኝ እለምናለሁ” (ቁ. 18) የሚል ነበር። መላ አሳባቸው በቁሳዊ ሀብታቸው ላይ ስለነበረ፤ ክርስቶስን ስለመከተልና ወደ መንግሥቱም ስለመግባት ለቀረበላቸው ጥሪ ትኩረት አልሰጡትም። አንደኛው ተጋባዥ አምስት ጥማድ በሬዎች ገዝቶ ሊፈትናቸው በመሄድ ላይ ስለሆነ ይቅር እንዲባል ፈለገ ወይም ጠየቀ። ይህ ሰው የከፍተኛ ሀብት ባለቤት መሆን አለበት። ራሱ የሚያርስ ቢሆን ኑሮ፤ በአንድ ጥማድ ብቻ ይገለገል ነበር። ስለሆነም በጥቅም አስገኝ ሥራ የተጠመደ ስለሆነ፤ በሠርጉ ላይ ለመገኘት ጊዜ የለውም።

ምስተኛው ሰውዬ በቅርብ ያገባ እንደመሆኑ፤ አንድ ሰው ከሙሽራ ሚስቱ ጋር ለአንድ ዓመት ያህል መደሰት እንደሚገባውና ጋብቻውን ማጽናት እንዳለበት በሕግ የተጻፈውን ያነበበ ስለሆነ፤ ይቅርታ ቢጠይቅ ተገቢ ነው። የግል ደስታው ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንዳይገባ መንገዱን ዘጋበት። ከታዳሚዎቹ ደካማ መልስ አንጻር፤ ጋባዥ ለአሸከሩ እንዲህ የሚል ትእዛዝ ሰጠ፡- “ወደ ከተማ ጎዳናና ወደ ሰላች ፈጥነህ ውጣ፤ ድሆችንና ጉንድሾችን፤ አንካሶችንና ዕውሮችንም ወደዚህ አግባ” (ሉቃስ 14:21)። እንዲህ ያሉት ታዳሚዎች በኅብረተሰቡ እንደ ርዣስ ስለሚቆጠሩ ለግብዣ የሚጠሩ አልነበሩም። ክርስቶስ በምሳሌው ያስተምር የነበረው ግን፤ መሢሔ ለሚያቅርበው ጥሪ አዎንታዊ መልስ የሚሰጡ ሁሉ፤ ያልተገባቸው ቢሆኑ እንኳን ወደ ግብዣው ወይም ወደ መንግሥቱ የሚገቡ መሆናቸውን ነው። በምሳሌው እንደተገለጠውም፤ እንዲህ ካሉት የሚደመሩ ብዙ ሰዎች ለጥሪው ተገቢውን መልስ ሰጥተዋል (ቁ. 22)። እንዲህ ያለው የጥሪ መልስ ቢኖርም፤ ጥሪውን የተቀበለው ሕዝቡ ባጠቃላይ ስላልሆነ፤ በግብዣው ስፍራ ትርፍ መቀመጫዎች ነበሩ። ለዚህ ነው በምሳሌው እንደተገለጠው ጋባዥ አሸከሩን እንዲህ ሲል እንደገና ያዘዘው፡- “ቤቴ እንዲሞላ ወደ መንገድና ወደ ቅጥር ውጣና ይገቡ ዘንድ ግድ በላቸው” (ቁ. 23)። ከመንገድ የሚጠሩት ተጋባዦች፤ ወደ መንግሥቱ ይገቡ ዘንድ በጊዜው ጥሪ ያልተደረገላቸውን አሕዛብ ይወክላሉ። እንደ እግዚአብሔር ቃል ገለጣ፤ አሕዛብ ወደ ሺህ ዓመቱ አገዛዝ በረከት ከመግባታቸው በፊት፤ መንግሥቱ በእስራኤል መመሥረት ስለነበረበት ነው ይህ የተባለው (ማቴ. 10:5-6)። እስራኤላውያን ወደ መንግሥቱ

እንዲገቡ የቀረበላቸውን ጥሪ ባለመቀበላቸው ምክንያት፤ የጥሪው ዕድል ለአሕዛብ ተዘረጋላቸው።

እስራኤላውያን የቀረበላቸውን ስጦታ ያለመቀበላቸው ከባድነት፡- “ከታደሙት ከእነዚያ ሰዎች፤ አንድ ስንኳ እራቴን አይቀምስም” (ሉቃስ 14:24) በሚሉት ቃላት ተገልጧል። ጥሪውን ችላ ያሉት ሰዎች፤ አዎንታቸውን ለማዘግየት ሲያስቡ፤ ከግብዣው የሚገኘው ደስታ ወይም ጥቅም ተካፋዮች ለመሆን በቂ ጊዜ ይኖረናል ብለው በመገመት እንደነበር አያጠራጥርም። ይሁን እንጂ፤ እስራኤላውያን ጥሪውን አንቀበልም ባሉ ጊዜ፤ ስጦታው የተወሰደባቸው መሆኑን ምሳሌው ያስተምራል። ወደፊት የሚዘጋጀው ሠርግ ግብዣ ተካፋይ የሚሆኑ እነማን ናቸው? ለሚለው ጥያቄ ጌታ መልስ የሰጠው እንዲህ ባለው ገለጣ ነበር። ጥሪው በተጠሪው መልስ ወይም አጻፋ የሚወሰን እንደመሆኑ፤ መጠራት ብቻ የግብዣው ተካፋይ የመሆን ዋስትና አልሰጠም። በተጋባዦቹ ፈቃደኛ አለመሆን የተነሣ፤ ቀደም ሲል ጥሪው ያልደረሳቸው ሰዎች በግብዣው ስፍራ የነበሩትን ወንበሮች እንዲሞሉ ተደረገ።

ግንባኛው ሰውዬና ጦረኛው ንጉሥ

ሉቃስ 14:25-33

መነሻው

በክርስቶስ ድንቅ ሥራ ተማርከውና በንግግሮቹም ተሰበው ወደ እርሱ የሚጎርፉት ሕዝቦች ቁጥር አያሌ ነበር። እንዲህ ያሉት ተከታዮች እራሳቸውን እንደ ኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ቆጥረው ይሆናል። ክርስቶስ ደቀ መዛሙርት፣ ማለት እርሱን በእውነት የሚከተሉት ሰዎች የሚፈለግባቸውን ነገር ወይም ግዴታ ለማስገንዘብ ሲል በጥሞና ያደምጠው ለነበረ ሕዝብ ትምህርት ሰጠ። በመጀመሪያ እንዲህ ነው ያለው፡- “ማንም ወደ እኔ የሚመጣ ቢኖር፣ አባቱንና እናቱን ሚስቱንም ልጆቹንም ወንድሞቹንም የራሱን ሕይወት እንኳን ሳይቀር ባይጠላ፣ ደቀ መዝሙራ ሲሆን አይችልም” (ሉቃስ 14:26)። ይህን አባባል ለመረዳት አይሁድ ስለ ፍቅርና ጥላቻ ያላቸውን ዘይቤያዊ አነጋገር መገንዘብ ይኖርብናል። ፍቅርና ጥላቻ ለእኛ የሰሜት ክሥተቶች ሲሆኑ፣ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ግን የራስን ፈቃድ ውሳኔ ነው የሚያመለክቱት። መውደድ፣ መምረጥ ወይም ራስን ለሌላ መስጠት ሲሆን፣ መጥላት ደግሞ እምቢ ማለት ወይም ራስን ለመስጠት አለመፈለግ ነው። ይህ ዘይቤያዊ አነጋገር በትንቢተ ሚልክያስ 1:2-3 እና በተመሳሳይ ቃል በሮሜ 9:13 ተገልጧል። ነቢዩ የገለጠው፣ እግዚአብሔር ለእስራኤል ያለውን ፍቅር ሲሆን፣ እስራኤል የሰጠችው መልስ ግን፣ እነዚህ ነገሮች የእግዚአብሔርን ፍቅር የሚገልጡበትን ሁኔታ መጠየቅ ነበር።

ከእግዚአብሔር የተሰጣቸውም መልስ፡- “ያዕቆብን ወደድሁ፣ ዒሳውን ጠላሁ” (ሚል. 1:2-3) የሚል ነው። እግዚአብሔር ለያዕቆብ ያለውን ፍቅር የገለጠው፣ የአብርሃም ተስፋ ወራሽ እንዲሆን በማድረግ ሲሆን፣ ለኤሳው ያለውን ጥላቻ የገለጠው ደግሞ ከተስፋው መንገድ ገለል

በማድረግ ነበር። ስለዚህ መውደድና ጥላቻ የእግዚአብሔር የመምረጥ ምልክቶች ነበሩ። ክርስቶስም፤ ሊከተለው የሚሻ ሁሉ በሥጋ የሚዛመዱትን ሁሉ እንኳን ሳይቀር እንዲተው ሲጠይቅ፤ ውሳኔው በስሜት ላይ ሳይሆን፤ በፈቃድ ላይ የተመሠረተ እንዲሆን በማመልከት ነበር። ደቀ መዝሙር ከቤተሰቡ ይልቅ፤ ለክርስቶስ ሥልጣን የመገዛት ምርጫ ማድረግ አለበት።

ክርስቶስ የጠየቀው ሌላ ግዴታ ደግሞ “ማንም መስቀሉን ተሸክሞ በኋላዬ የማይመጣ፤ ደቀ መዝሙራ ሊሆን አይችልም” (ሉቃስ 14፡27) የሚል ነበር። ይህን ሲል፤ እርሱ እንዳደረገው ሁሉ፤ ደቀ መዝሙሩም በመስቀል ላይ የሥጋ ሞት ይሙት ማለቱ አልነበረም። መስቀል ከክርስቶስ ሕይወት አንጻር፤ ለእግዚአብሔር ፈቃድ የመታዘዙ መፈተኛ ነበር። የገነት ዛፍ “ደጉን ከክፉ ለመለየት የሚያስችል እውቀት” (በ1980 ዓ.ም. እትም) ከአዳም ጋር እንደነበረው ግንኙነት፤ መስቀልም ለክርስቶስ እንዲሁ ነበር። ክርስቶስ ለደቀ መዝሙርቱ ይነግራቸው የነበረው፤ እንዲከተሉትና ራሳቸውን ለርሱ እንዲሰጡ ብቻ ሳይሆን፤ ለፈቃዱ እንዲገዙም ነበር። የገዛ ፈቃድን ሙጥኝ ማለትና የራሴ ሕይወት ባለቤት ነኝ ማለት፤ ከክርስቶስ ደቀ መዝሙርነት ገለል ያደርጋል።

ችግሩ

ክርስቶስ በጊዜው የሃይማኖት መሪዎች ተቀባይነት ከማጣቱ አንጻር ሲታይ፤ ራሳቸውንና ፈቃዳቸውን ለርሱ ያስገዙ ሰዎች ለአደጋ የተጋለጡ ነበሩ። የሃይማኖት መሪዎቹ ክርስቶስን ብቻ ሳይሆን ተከታዮቹንም ይቃወሟቸዋል። ስለሆነም ክርስቶስን ይከተሉ የነበሩት በርሱ እንደደረሰበት ሁሉ፤ እነርሱም የሃይማኖት መሪዎቹ ቁጣ ወርዶባቸዋል። ከዚህ በኋላ ነው “ክርስቶስን ያደምጡት የነበሩ ሰዎች የደቀ መዝሙርነትን ጥያቄ ከምን አኳያ ነው ሊያቀርቡት ወይም መፍትሔ ሊሹለት የሚገባ?” የሚለው ጥያቄ የተነሣው።

መፍትሔው

ክርስቶስ በጥምና ያዳምጡት የነበሩትንና ደቀ መዝሙርቱ የመሆን ፍላጎት ያሳዩትን ያስተማራቸው በምሳሌ ነው። ደቀ መዝሙርት የመሆን ውሳኔያቸው የሚያስከትለውን ውጤትም በጥብቅ እንዲያጤኑት

አስገንዝቧቸዋል። ከጉዳዩ ጋር በማዛመድ የነገራቸው የመጀመሪያ ምሳሌ፣ ግንብ በመሥራት ላይ ስለነበረ ሰውዬ ነው። የመገንባት ፍላጎት ብቻውን ሥራ ለመጀመር በቂ መነሻ አልነበረም። ገንቢው ሰውዬ ሥራውን ማስፈጸሚያ በቂ ገንዘብ ያለው መሆኑን ማረጋገጥ አለበት። የግንቡ ሥራ ከዕቅድ አወጣጥና ዝግጅት ጉድለት ቢቋረጥ፣ በጅምር የቀረው ሕንጻ ገንቢውን የሚያበሳጭ ይሆናል። ጅምሩን የሚመለከቱ ሁሉም ይስቁበታል። ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ ያስተማረው፣ ደቀ መዛሙርቱ ለመሆን የሚሹ ሁሉ፣ ይህ ዓይነቱ ውሳኔ የሚያስከትለውን ነገር በጥብቅ እንዲያሳስሉት ነበር። እውነተኛ ደቀ መዝሙርነት የሚጠይቀውን መሥዋዕት ሁሉ ለመክፈል ፈቃደኞች ለመሆናቸው እርግጠኞች መሆን አለባቸው።

ይህ ጉዳይ እጅግ ጠቃሚ ከመሆኑ የተነሣ፣ ክርስቶስ ሁለተኛ ምሳሌ ተናገረ። ይኸውም ከጠላቱ ጋር ውጊያ ሊገጥም ስለተዘጋጀ ንጉሥ ነበር። ጠላትን በውጊያ ድል ለማድረግ መፈለግ ወይም ማስብ ብቻውን በቂ አይደለም። ብልህ ንጉሥ ወይም ተዋጊ፣ ወታደሮች ይቆጥራል፤ የጠላትን ኃይልም ይገምታል። ያሉት ወታደሮች ከጠላት ወታደሮች የሚያንሱ ከሆነ፣ የርሱ ሠራዊት በቁጥር የሚልቀውን የጠላት ጦር ለመግጠም በሚገባ ስለመዘጋጀቱ እርግጠኛ መሆን አለበት። የወታደሮቹ ጥንቃቄ ያልተለየው ዝግጅትና፣ ስለ ጠላቶቹ ያለው መረጃ ድል የሚያስገኝለት ለመሆኑ እርግጠኛ የሚያደርገው ከሆነ፣ ጦርነቱን ይጀምራል። ባሉት ወታደሮች ጠላቱን ድል ለማድረግ የማይቻለው መሆኑን ከተረዳ ግን፣ ከጠላቱ ጋር ብልሃት የተሞላበት ሰላም ለመመሥረት ይጥራል።

በዚህ ሁለተኛ ምሳሌ፣ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርት ይሆናሉ ተብለው ለታሰቡት ሰዎች ያስገነዘባቸው፣ የጠላታቸውን ኃይልና የራሳቸውን ብርታት በጥንቃቄ መመዘን የሚገባቸው መሆኑን ነው። መንግሥቱን ሊያጠፋ የሚመጣውን ውጊያ ለመመከት የማይችሉ ከሆኑ፣ በጦርነቱ መግፋት የለባቸውም። ደቀ መዝሙር ለመሆን መሻት፣ ወይም ደቀ መዝሙር የመባሉ ጉጉት ብቻውን አይበቃም። አንድ ሰው ተልእኮው የሚጠይቀውን ኃላፊነት ሳይረዳ ወይም ራሱን ለክርስቶስ ፈቃድ ሳያስገዛ፣ እውነተኛ ደቀ መዝሙር ሊሆን አይችልም። እንዲህ ያለውን ውሳኔ ከማድረጉ በፊትም የጠላቱን ኃይል ማወቅ አለበት። ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርትነት የፈለገው፣ የራሳቸውን ፈቃድ ለማድረግ የሚፈልጉ ሰዎችን ሳይሆን፣ የእርሱን ፈቃድ ለመፈጸም የሚፈልጉትን ነው።

በጉን የሚፈልገው እረኛ፥ ድሪሚን የምትፈልገው ሴት፥ እና ልጁን የሚጠባበቀው አባት

ሉቃስ 15፡1-32

መነሻው

ቀደም ባለው ምሳሌ ውስጥ እንደተመለከትነው ክርስቶስ ድሆችን፥ ጉንድሾችን፥ ዕውራጉንና ሽባዎችን እንደሚቀበል ገልጧል (ሉቃስ 14፡21)። ራሳቸውን እንደ ጻድቅ የቆጠሩት ፈሪሳውያን ይህን ሲሰሙ፥ ኢየሱስ እንደ ወዳጅ የተቀበላቸውንና አብረውት የተመገቡትን ሰዎች ልብ ብለው ተመለከቷቸው። በማኅበረሰቡ የተናቁ ሰዎች በፈሪሳውያን ዘንድ ተቀባይነት አግኝተው አያውቁም፤ ወደ ማዕዳቸው እንዲቀርቡም አይጋብዟቸውም። እንዲህ ያሉት ሰዎች፥ ፈሪሳውያን ቀራጮችና ኃጢአተኞች ከሚሏቸው ወገን ይመደባሉ። ቀራጮች ራሳቸውን በጊዜው ለነበሩት ገዥዎች፥ ማለት ለሮማውያን እንደሸጡ ተቆጥረው ይናቁ ነበር። በጊዜው የነበረውን መንግሥት ለመርዳት፥ ቀረጥ በመሰብሰብና የገዛ ሕዝባቸውን በማስጨነቅ ራሳቸውም ሀብት ያከማቹ ናቸው። ኃጢአተኞች የሚለው ቃል በኅብረተሰቡ የተናቁትን ሁሉ ያጠቃልል ነበር። ክርስቶስ ግን እነዚህን የኅብረተሰብ ክፍሎች አብረውት እንዲሆኑ መፍቀድ ብቻ ሳይሆን፥ ጓደኞቹም አደረጋቸው። ፈሪሳውያን፥ ክርስቶስ ለኃጢአተኞች ያለው አመለካከት እግዚአብሔር ስለ ኃጢአተኞች ሊኖረው ይገባል ብለው ከሚያስቡት አመለካከት ጋር የሚቃረን ስለሆነ፥ ለድርጊቱ እርሱ እግዚአብሔር ሊሆን አይችልም የሚል ትርጉም ሰጡት። ግንዛቤያቸው እግዚአብሔር ጻድቁን ይወዳል፥ ኃጢአተኛውን ግን ይጠላል የሚል ነበር።

ከዚያም አልፈው ሞት እነርሱን ከፊት ስለሚያስወግድለት የኃጢአተኞች ሞት እግዚአብሔርን ያስደስተዋል እስከማለት ደርሰዋል። ኃጢአተኞችን ስለሚወደውና ከነርሱ ጋር አንድነት ሊመሠረት ስለሚችው እግዚአብሔር ግንዛቤ አልነበራቸውም። ስለሆነም የክርስቶስ ድርጊት ፈሪሳውያን ስለ እግዚአብሔር ካላቸው ግንዛቤ ፍጹም ተቃራኒ ሆኖ፥ የክርስቶስን እግዚአብሔርነት ላለመቀበል መነሻ ሆናቸው።

ችግሩ

በክርስቶስ ድርጊትና ፈሪሳውያን ስለ እግዚአብሔር ባላቸው ፅንሰ-አሳብ መካከል የተፈጠረው ቅራኔ፥ “እግዚአብሔር ስለ ኃጢአተኞች ያለው አሳብ ምንድነው?” የሚለውን ጥያቄ አስነሣ። ይህ ክርስቶስ መልስ ለመስጠት ሲል ጠለቅ ብሎ ወደ ዝርዝር ጉዳዮች እንዲገባ ያደረገውና አስፈላጊ ጥያቄ ነበር።

መፍትሔው

ክርስቶስ ለጥያቄው የሰጣቸው መልሶች በሦስት ምሳሌዎች ቢገለጡም፥ በጥቅሉ ግን አንድ ምሳሌ ነበር። ሉቃስ የክርስቶስን ምሳሌ “ይህንም ምሳሌ” (ሉቃስ 15:3) ይለዋል። ቀጥሎ ያሉት ሁለት ምሳሌዎች ከመጀመሪያው ጋር “ወይም” (ቁ. 8)፥ “እንዲህም አለ” (ቁ. 11) በሚሉት ቃላት ተያይዘዋል። ይህ የሚያመለክተው፥ እግዚአብሔር ስለ ኃጢአተኞች ያለውን አሳብ አስመልክቶ ለቀረበው ጥያቄ የተሰጠው መልስ ሦስት ሳይሆን አንድ መሆኑን ነው። ክርስቶስ፥ በጉን ይፈልግ የነበረውን እረኛ አስመልክቶ በመናገር የመጀመሪያውን ምሳሌ ሲገልጥ፥ ቀደም ሲል ያደርግ እንደነበረው ምሳሌው እንዲሁ አንድን ሰው የሚመለከት በማድረግ ብቻ ሳይሆን፦ “መቶ በግ ያለው ከእነርሱም አንዱ ቢጠፋ ሊፈልገው የማይሄድ ከእናንተ ማን ነው?” (ሉቃስ 15:4) ብሎ ቀጥታና ግላዊ ጥያቄ በማቅረብ ነበር። በዚህ አኳኋን ወዲያውኑ አድማጮቹ ሁሉ በግ የጠፋበት ሰውዬ የሚደርስበትን ችግር በራሳቸው እንደደረሰ ቆጥረው እንዲያስቡ አደረጋቸው። የክርስቶስ የመግቢያ ንግግር ከዚህም ሌላ፥ አድማጮቹ እንዲህ ያለ ሁኔታ ቢገጥማቸው ምን ሊያደርጉ እንደሚችላቸው በማስብ ራሳቸውን እንዲመዝኑ አድርጓቸዋል። ከጠፋው አንድ በግ ጠቀሜታ ወይም ዋጋ የተነሣ፥ ከአድማጮቹ ማንኛውም ቢሆን፥ ዘጠና ዘጠኙን ትቶ የጠፋውን ለመፈለግ መሄዱ እንደማይቀር ጌታ ተረድቷል። ፍለጋው

በአጋጣሚ ወይም ለአጭር ጊዜ የሚደረግ ሳይሆን፤ በትጋት የሚከናወንና ክቡር ዋጋ ከፈለሰበት ነገር የተነሣ የሚደረግ ነው።

በምሳሌው የተጠቀሰው ፈላጊ፤ የጠፋበትን በግ ባገኘ ጊዜ፤ ለእንስሳው ያለውን ፍቅር የገለጠው፤ በትከሻው ተሸክሞ ወደ ቤቱ በመውሰድ ነው። ከዚያም የደስታው ተካፋዮች ይሆኑ ዘንድ ወዳጆቹንና ኅረቤቶቹን ጠራቸው። ለርሱ ውድ የሆነው ነገር በዚህ አኳኋን ስለተመለሰለት የተሰማው ደስታ፤ የዚህ ስሜቱ ተካፋይ የሚሆኑ ሌሎች ሰዎችንም እንዲጠራ አደረገው። በዚህ አኳኋን ነው ክርስቶስ፤ እግዚአብሔር አብ አንድን የጠፋ ኃጢአተኛ እስኪያገኝ ድረስ ተግባሩ የሚፈልገውና ባገኘውም ጊዜ ደስ ተሰኝቶ የዚሁ ደስታው ተካፋይ እንዲሆኑ ሌሎችን የሚጠራ መሆኑን የገለጠው። ይህን ብቻ አይደለም ክርስቶስ የገለጠው፤ ፈሪሳውያን ቁምነገሩን እንዳይስቱ ለማስገንዘብ፡- “ንስሐ ከማያስፈልጋቸው ከዘጠና ዘጠኝ ጻድቃን ይልቅ ንስሐ በሚገባ በአንድ ኃጢአተኛ በሰማይ ደስታ ይሆናል” (ሉቃስ 15:7) አላቸው። ይህን ሲል ዘጠና ዘጠኙን የሚወክሉት ፈሪሳውያን በእግዚአብሔር ፊት ጻድቃን ናቸው ማለቱ አልነበረም። እነሱው ናቸው ራሳቸውን ጻድቅ ያደረጉና ንስሐ የማያስፈልጋቸው አድርገው የቆጠሩ። እንዲህ ካሉት ራስ አጽዳቂዎችና የክርስቶስን የንስሐ ጥሪ አንቀበልም ባይ ፈሪሳውያን ይልቅ፤ ንስሐ የገባ ኃጢአተኛ ነው እግዚአብሔርን ደስ ያሰኘ።

ክርስቶስ ሁለተኛ አድርጎ ለማስተማሪያነት ያቀረበው፤ አሥር ድሪሞች የነበሯት ሴት ምሳሌ ነው። ድሪሞቹ ምናልባት ሴቲቱ በተዳረች ጊዜ በጥሎሽነት የተሰጧት ይሆኑ ይሆናል። ብዙ ጊዜ ከፊት ለፊት በራስ ማሰሪያ ላይ ሆነው ሰዎች እንዲያዩዋቸው ይደረግ ነበር። ከድሪሞቹ አንዱ ቢጠፋ ሁኔታው ሴቲቱ ለባልዋ ታማኝ ያለመሆኗን ያመለክታል። ይህም የሚያሳየው፤ ድሪሞቹ የገንዘብነት ብቻ ሳይሆን፤ የስሜት ፋይዳ የነበራቸው መሆኑን ነው። ምክንያቱም ድሪሞቹ በሙሽራውና በሙሽራይቱ መካከል ያለውን ቃልኪዳን ወይም መተሳሰርና፤ ቃልኪዳኑ የሚያስከትለውን መተማመን የሚያመለክቱ ነበሩ።

ከጠፋው ድሪም ምሳሌ እንደምንረዳው፤ ሴቲዮይቱ ፍለጋውን የጀመረችው ከቤቷ ነው። በጊዜው የነበሩ የፍልስጥኤማውያን ቤቶች ወለላቸው አቧራማ ወይም ድንጋይ የተነጠፈባቸው ነበሩ። አቧራውን ወይም ቅዝቃዜን ለመከላከል ሲባል ሣር ይገዝገዝባቸዋል። ስለሆነም እዚያ ቤት ውስጥ የወደቀን ድሪም ለማግኘት ሣሩን ማውጣት፤ በጥንቃቄ

እያበጠፋ መመልከትና ቤቱን መጥረግ አስፈላጊ ይሆናል። እንዲህ ያለው ፍለጋ አድካሚ ቢሆንም፥ ከድሪሙ ፋይዳ ወይም ጠቀሜታ አኳያ ሲታይ መድከሙ ተገቢ ነው። ሥራው የቱንም ያህል ቢያደክም፥ ባለ ድሪሟ የጠፋባትን እስክታገኝ ድረስ ጉዝጓዙ ውስጥ በትጋት ከመፈለግ አልበዘነችም። ከላይ እንደተጠቀሰው የድሪሙ ጠቀሜታ ወይም ያለው ዋጋ ነው አድካሚውን ፍለጋ ተገቢ ያደረገው። ሴትዮይቱ በትጋት ፈልጋ ድሪሟን ስታገኝ፥ ደስታዋን ለብቻዋ ልታደርገው እንደማይገባ በመረዳት፥ አብረዋት ይደሰቱ ዘንድ ወዳጆቿንና ጎረቤቶቿን ጠራቻቸው። ክርስቶስ እንደገና በዚህ ምሳሌ አማካይነት የገለጠው፥ ሥራው የቱንም ያህል አድካሚ ቢሆን፥ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን በትጋት የሚፈልግ መሆኑን ነው። እግዚአብሔር፥ ኃጢአተኛ ንስሐ በገባና ወደ እርሱ በተመለሰ ጊዜ፥ በኃጢአተኛው መመለስ ደስ ተሰኝቶ “ንስሐ በሚገባ በአንድ ኃጢአተኛ ምክንያት” (ሉቃስ 15:10) አብረውት እንዲደሰቱ የሰማይ መላእክትን ይሰበስባቸዋል።

ክርስቶስ ትምህርቱን ጎላ ወይም ግልጥ ለማድረግ ሲል ሦስተኛውን ምሳሌ በመናገር ቀጠለ። ምሳሌው ያተኮረው፥ በጠፋው ልጅ ላይ ከመሆኑ የተነሣ፥ ትኩረቱ ከርሱ ይልቅ በታሪኩ ውስጥ አሥራ ሁለት ጊዜ በተጠቀሰው፥ ማለት በአባትየው ላይ ካልሆነ በቀር የተሳሳተ ግንዛቤ የሚሰጥ ይሆናል። ክርስቶስ፥ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን የሚመለከትበትን ሁኔታ ማስረዳቱን ቀጥሎ ነበር። ይህ አመለካከቱ የተንጸባረቀው በጠፋው ልጅ ላይሆን፥ በፈላጊው አባት ላይ ነው። የጠፋው ልጅ በርግጥ የሚናቅ ባሕርይ ያለው ነበር። የውርስ ድርሻው እንዲሰጠው አባቱን በመጠየቅ ራስ ወዳድነቱን ገለጠ። እንዲህ ያለውን ውርስ ማግኘት የነበረበት፥ ከአባቱ ሞት በኋላ መሆን ሲገባው፥ ሥጋዊ ፍላጎቱን ለማርካት ሲል ያለ ጊዜው ጠየቀ። ቢሆንም አባቱ የተመኘውን ውርስ ሰጠው። የዚህ ልጅ ጸባይ በመዝሙር 105:14-15 (በ1962 ዓ.ም. እትም) ላይ የተጠቀሰውን የእስራኤላውያን ጸባይ ይመስላል። ቃሉ እንዲህ ነው የሚለው፡- “በምድረ በዳም ምኞትን ተመኙ፥ በበረሃም እግዚአብሔርን ተፈታተኑት የለመኑትንም ሰጣቸው፤ ለነፍሳቸው ግን ክሳትን ላከ።” ያን ጊዜ፥ አባቶችም የሚፈጽሙት በደል ወይም ኃጢአት ነበር። በምሳሌው የተጠቀሰው ልጅ የአባቱን ጥበቃ ቸል ሊልና እርሱም ለአባቱ ካለው ኃላፊነት ሊሸሽ ፈለገ። በዚሁ መሠረት የአባቱን ቤት ትቶ በራሱ ኃላፊነት ወደሚኖርበት ሩቅ አገር ሄደ። እዚያም እንዳሻው ተዝናና፥ “ገንዘቡን

በተነሣ (ሉቃስ 15:13)። ያገኘው ውርስ ብዙ መሆኑ ቢታወቅም አባከነው። ይህን እንዳደረገ፣ ያለበት አገር በአስከፊ ርህብ ተጠቃ፤ በዚህ ሳቢያ የምግብ ዋጋ ከፍ አለ። በአንጻሩ ደግሞ፣ የጠፋው ልጅ ገንዘቡን ስላባከነና ቁራሽ ዳቦ እንኳን መግዣ የሚሆን ገንዘብ ስላልነበረው እጅግ ተቸገረ። በመሆኑም ራሱን ለመርዳት ሥራ መፈለግ ነበረበት፤ ያገኘውም ብቸኛ ሥራ እርያ ጠባቂነት (“የዐሳማ እረኛ”፣ በ1980 እትም) ሆነ። እንዲህ ያለውንና ሊጠጉት እንኳን የማይገባ ርዕሰ እንስሳ በማገድ ተግባር መሠማራቱ ለአንድ አይሁዳዊ ምንኛ ውርደት ነው? በጊዜው ከእሪያ ጠባቂ ይልቅ የበለጠ ምግብ የሚያገኙት እሪያዎች ነበሩ። አባካኙ ልጅ በእሪያ ጠባቂነት ተቀጥሮ የሚያገኘው ደመወዝ ፍላጎቱን ለማርካት የሚበቃው ስላልሆነ፣ ለእሪያዎቹ የሚያቀርብላቸውን ምግብ ለመብላት እስኪመኝ ድረስ ተራበ። ነገር ግን የእሪያዎቹን መኖ መመገብን ስለፈራ ወደ ልመና ተሠማራ። ያም አልሆነለትም፤ ምክንያቱም በአካባቢው በገባው ርህብ ሳቢያ ሕዝቡ ለሌላ የሚመጸው ትርፍ ምግብ አልነበረውም። ይህ ልጅ፣ የአባቱን ፍቅር አቃሏል፤ ቤቱንም ትቶ ወደ ሌላ ስፍራ ሄዷል፤ ለአባቱ አልታዘዝም ብሏል፤ ያም ሆኖ ቀደም ሲል ከአባቱ ይደረግለት የነበረው መልካምና የተትረፈረፈ ነገር ሁሉ ከአእምሮው አልጠፋም። አሁን ያለበትን ሁኔታ የአባቱ አገልጋዮች ካሉበት ደስተኛ ሕይወት ጋር እያነጻጸረ የነርሱን ኑሮ ተመኘ። እንዲህ ያለው ምኞት፣ ወደ አባቱ ቤት እንዲመለስና አባቱ ለባሪያዎቹ ከሚያደርግላቸው ልግስና ተጠቃሚ የመሆን ውሳኔ እንዲወሰን አደረገው። ወደ አባቱ እንዲቀርብ የሚያደርግ ምንም መልካም ነገር እንደሌለው ተረድቷል። አባቱ ሊቀጣው ቢፈልግ ደግሞ ወደ ቤቱ አላስገባህም ወይም አልቀበልህም ሊል የሚያስችለው በቂ ምክንያት እንዳለውም ያውቃል። ስለዚህ ወደ አባቱ ቀርቦ፣ ለልጅ ሳይሆን፣ ለባሪያ የሚገባውን እንኳን እንዲያደርግለት በሚያራራ አኳኋን ሊጠይቀው ዘዴ ቀየሰ። ይቅርታ መጠየቅ እንደሚገባውም ተረድቶ፣ አባቱን፡- “አባቱ ሆይ፣ በሰማይና በፊትህ በደልሁ” (ሉቃስ 15:18) ሊለው ወሰነ። ይህ ብቻም አይደለ፣ ወደ አባቱ የሚሄደው እንደቀደመው ጊዜ በልጅነት ሳይሆን፡- “ወደፊትም ልጅህ ልባል አይገባኝም” (ቁ. 19) ለማለት ነበር። ያቀረባቸው ሁለት አሳቦች እውነት እንደሆኑ ልብ ልንል ይገባል። በበደሉ የተነሣ ወደ አባቱ ሊመለስ የተገባው አልነበረም። መመለሱ የሚፈቀድለት ቢሆን እንኳን፣ ለዚያ ተገቢ እንደሆነ ተደርጎ ሳይሆን በሌላ ሁኔታ መሆን ነበረበት። ስለሆነም፡- “ከሞያተኞችህ እንደ አንዱ አድርገኝ እለዋለሁ” (ቁ. 19) ብሎ አሰበ። በታማኝነት አገልግሎ በአባቱ ዘንድ ተቀባይነት

እንደሚያገኝና ጥቅምም እንደሚቀበል ተስፋ አደረገ። ይህ ልጅ ወደ አባቱ ለመመለስ ረጅሙን ጉዞ በጀመረ ጊዜ፣ ያሰበውና የወሰነው ይህን ነበር።

እግዚአብሔር አብ ስለ ኃጢአተኞች ስላለው አሳብ በምሳሌው ውስጥ እስካሁን ያየነው ነገር የለም። ከዚያ ይልቅ ኃጢአተኞች ስላላቸው መሻት በልጁ ምሳሌ አማካይነት ተገልጦልናል። ከዚህ ቀጥሎ ነው እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን በተመለከተ ያለውን አሳብ ምሳሌው የሚገልጠው። ትረካው እንዲህ ይጀምራል፡- “እርሱም ገና ሩቅ ሳለ አባቱ አየው” (ሉቃስ 15:20)። ጥንታዊው ግሪክኛ የአባካኙ ልጅ አባት ልጁ እንደሚመለስ ተስፋ በማድረግ ቁጭ ብሎ ብቻ እንዳልጠበቀው ሲገልጥ፣ “ገና በሩቅ ሳለ” ለሚለው ቃል የተለየ ትኩረት ይሰጠዋል። ልጁ እንደሚመለስለት ተስፋ ስላደረገ፣ ልጁ ብቅ ሲል በሩቁ ሊመለከተውና ሊለየው እስከሚያስችለው ርቀት ድረስ በየቀኑ ይሄድ ነበር። እንዲህ ነው አባት የልጁን መመለስ በተስፋና በጉጉት ይጠብቅ የነበረው።

ልጁን በሩቁ ባየው ጊዜ፣ “አዘነለት” (ሉቃስ 15:20)። ይህ የሚያስረዳን፣ የአባት ፍቅር የጀመረው ልጁ ሲመለስ አለመሆኑን ነው። ሁልጊዜ ይወደው ነበር፤ ፍቅሩ አልተቋረጠም። መሰደድ በማይገባውና ትቶት በሄደ ጊዜ እንኳን አፍቅሮታል። የወረሰውን ሀብት በመጥፎ አኗኗሩ በሚበትንበት ጊዜም ሆነ፣ እርያ ጠባቂ በነበረበት ጊዜ ወዶታል። ምንም ፍቅር በማይገባው ጊዜ የሚያፈቅር አባት ስለሆነ፣ ልጁን ባየው ጊዜ ፍቅሩ አስገድዶት ወደ እርሱ ሮጠ፣ አቅፎ በመሳምም ፍቅሩን ገለጠ (ቁ. 20)። ልጁም በድንገት ከአባቱ በፈሰሰለት ፍቅር ረካ። ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ ትኩረት የሰጠው ነገር፣ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን የሚወድና ወደ እርሱ መመለሳቸውንም በተስፋ የሚጠብቅ መሆኑን ነው። አባካኙ ልጅ በጥንቃቄ ያቀደውን ብልህነት በተግባር ያውለው ጀመር። “አባቴ ሆይ፣ በሰማይና በፊትህ በደልሁ፣ ወደፊትም ልጅህ ልባል አይገባኝም” (ቁ. 21) በማለትም በደለኛነቱን አመነ። አባቱ ግን፣ ልጁ እንደ ባሪያ ሆኖ ፈቃዱን ለማገለገል ሲያቀርብለት የነበረውን ጥያቄ አቋረጠው። ለልጁ ያለውን ፍቅር ከገለጠ በኋላ፣ እንደ ቀድሞው ሁሉ ልጁ አድርጎ እንደተቀበለው የሚያረጋግጥ ሁኔታ እያሳየ፣ ባሪያዎቹን፡- “ፈጥናችሁ ከሁሉ የተሻለ ልብስ አምጡና አልብሱት” (ቁ. 22) ብሎ አዘዛቸው። ይህ ልብስ ያዕቆብ ወራሹ መሆኑን ለማመልከት ለዮሴፍ ያጠለቀለትን ልብስ ያህል ጠቀሜታ ነበረው (ዘፍጥ. 37:3-4)። የኢየሱስ ምሳሌ እንደሚያመለክተውም፣ ይህ በአንድ ወቅት ኮብላይ የነበረና አሁን የተመለሰ ልጅ፣ የአባቱ ሀብት ወራሽ

ሆነ። አባቱ በተጨማሪም “ለእጁ ቀለበት . . . ስጡ” (ቁ. 22) ብሎ አሽከሮቹን አዘዛቸው። ቀለበት የሥልጣን ምልክት ወይም መግለጫ ነው። በዚያ ዘመን፤ ቀለበት ላይ ያለን ምስል ስም ላይ በመርገጥ፤ የመገበያያ ስምምነቶች ይታተሙበት ነበር። አባት ለልጁ ቀለበት ማጥለቁ የሚያመለክተው፤ ልጁ አባቱን ወክሎ ውሎችን ሁሉ ሊዋዋል ሥልጣን የተሰጠው መሆኑን ነበር።

አባት ለባሪያዎቹ የሰጠው ሌላ ትእዛዝ “ለእግሩም ጫማ ስጡ” (ቁ. 22) የሚል ነበር። በጊዜው አገልጋዮች መጫሚያ አያደርጉም ነበር። ስለሆነም ለልጁ የተደረገለት ጫማ የሚያመለክተው ባሪያ ወይም አገልጋይ ያለ መሆኑን ነበር። በባርነት ለማገልገል የመጣ ይህ ልጅ፤ በአባቱ ቤት ከባሪያ የተለየ መሆኑን የሚያመለክት መጫሚያ ተደረገለት።

አባት ልጁ ስለተመለሰለት የተሰማውን ደስታ የገለጠው፤ አሽከሮቹን፡- “የሰባውን ፍሪዳ አምጥታችሁ እረዱት፤ እንብላም ደስም ይበለን” (ሉቃስ 15:23) ብሎ በማዘዝ ነበር። የሰባ ፍሪዳ የመኖሩ ሁኔታ የሚያስረዳው፤ አባት የልጁን መመለስ በተስፋ ይጠብቅ እንደነበር ነው። በልጁ መመለስ ተስፋ የተዘጋጀው ይህ ፍሪዳ አሁን መታረድ አለበት። ምክንያቱም፤ እረኛው የጠፋበትን በግ ባገኘ ጊዜ እንደተደሰተ (ቁ. 6)፤ ባለ ድሪሟ ቤት የጠፋባትን ድሪም ባገኘች ጊዜ ደስ እንደተሰኘች ሁሉ (ቁ. 9)፤ የኩብላዩ ልጅ አባትም በልጁ መመለስ ደስ አለው። ይህ ደስታ ከሌሎች ጋር ሊካፈሉት የተገባ ነው። እንግዲህ፤ ምሳሌው የሚሰጠው ትምህርት፤ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን የሚወዳቸው፤ የሚፈልጋቸው፤ ወደ ራሱም የሚመልሳቸውና የልጅነት በረከቱን የሚሰጣቸው መሆኑን ነው። እነዚህ ሦስት ምሳሌዎች፤ በአንድ በኩል እግዚአብሔር፤ ኃጢአተኞችን ይጠላል፤ በሞታቸውም ደስ ይሰኛል፤ የሚለውን የፈሪሳውያን ስሕተተኛ አመለካከት በሚገባ አስተባብሰዋል። በሌላም በኩል እግዚአብሔር ለኃጢአተኞች ያለውን ፍቅርና ወደ እርሱ ለሚመለሱት በረከቱን የሚያድል መሆኑን ምሳሌዎቹ ገልጠዋል።

ክርስቶስ የአባካኙን ልጅ ታላቅ ወንድም በማስተዋወቅ ምሳሌውን ቀጠለ። ይህን ያደረገው ፈሪሳውያን ስለ ኃጢአተኞችና፤ እግዚአብሔርም በደለኞችን ስለሚቀበልበት ሁኔታ ያላቸውን የተሳሳተ አመለካከት ይበልጥ ለማጋለጥ ነበር። በምሳሌው ውስጥ እንደተገለጠው በአባካኙ ልጅ መመለስ ሳቢያ በአባቱ ቤት የደስታ ግብዣ ሲደረግ ሳለ፤ ታላቁ በእርሻ ሥፍራ ነበር። የግብዣው ተካፋይ እንዲሆን አልተጠራም። ይህ የሆነው፤ ታላቁ

ልጅ፡ በወንድሙ መመለስና የቤተሰቡ አባል መሆን ደስ እንደማይሰኝ አባቱ ስለተረዳ ነበር። ከእርሻው እንደተመለሰና ወደ ቤቱ እንደተቃረበ የደስታ መግለጫ ድምፅ ሰማና የግብዣው ተከፋዮች ከሆኑት የአባቱ አገልጋዮች አንዱን “ምንድነው ነገሩ?” ሲል ጠየቀው። አገልጋዩም፡ የጠያቂው ታናሽ ወንድም ከኮበለለበት መመለሱን፣ በዚህም የተነሣ አባቱ ለዚሁ ጉዳይ የተዘጋጀውን ፍሪዳ ማረዱንና፣ ደስታውን በመግለጥ ላይ መሆኑን ነገረው።

ታላቁ ልጅ አባቱ ባደረገው ነገር “ተቆጣም፤ ሊገባም አልወደደም” (ሉቃስ 15:28)። ታናሽ ወንድሙ በመመለሱና እንደገና የልጅነት መብት በማግኘቱ አልተደሰተም። ክርስቶስ ይህን ምሳሌ አስታኮ ይገልጥ የነበረው፣ ፈረሳውያን ኃጢአተኞችን በመቀበሉና ከነርሱም ጋር በመመገቡ ሲከሱት፣ እርሱን ብቻ ሳይሆን፣ ኃጢአተኞችን የሚወደውንና የሚቀበላቸውን እግዚአብሔርም የነቀፉ መሆናቸውን ነው። ትልቁ ልጅ የግብዣው ተከፋይ ሊሆን ይችል እንደነበር “አባቱም ወጥቶ ለመነው” (ቁ. 28) የሚለው መረጃ ግልጽ ያደርገዋል። የአባቱ ልመና፣ ትልቁ ልጁ በርሱና ወደ ቤቱ በተመለሰው ወንድሙ ላይ ያለውን ቅሬታ እንዲተው ነበር። በዚህ አኳኋን ቅሬታውን ካላስወገደ፣ የግብዣው ተከፋይ እንደማይሆንለት አባትየው ተረድቷል። ይሁን እንጂ፣ ልጁ ቅሬታውን ሊተውም ሆነ የደስታቸው ተከፋይ ሊሆን አልፈቀደም። እንደውም፡- “እነሆ ይህን ያህል ዓመት እንደ ባሪያ ተገዝቼልሃለሁ፣ ከትእዛዝህም ከቶ አልተላለፍሁም፤ ለእኔም ከወዳጆቼ ጋር ደስ እንዲለኝ አንድ ጠበት ስንኳ አልሰጠኸኝም” (ቁ. 29) በማለት ወቅሰው። የወቅሳውም መሠረት መብቱ የሆነው የአገልግሎት ዋጋ የተነፈገው መሆኑን የሚያመለክት ነበር። ይህ ብቻም አይደለ፣ አባቱ ለታናሽ ወንድሙ ያደረገለትን ለርሱ ካደረገለት ጋር አነጻጸረ። አባቱ ለርሱ የሚገባውን ሁሉ በመከልከል የበደለው መሆኑ ተሰማው። የልጁን ቅሬታ የተረዳው አባትም፡- “ልጄ ሆይ፣ አንተ ሁልጊዜ ከእኔ ጋር ነህ፣ ለእኔም የሆነው ሁሉ ያንተ ነው” (ቁ. 31) አለው። ክርስቶስ በዚህ ምሳሌ አማካይነት ይገልጥ የነበረው፣ ለታናሹ ልጅ የተደረገለት በኃ ነገር ሁሉ፣ ለታላቁም የሚደረግለት መሆኑን ነው። ትልቁ ልጅ፣ ቀደም ሲል ከአባቱ አንዳችም ስጦታ ጠይቆ አያውቅም። ስለዚህ ለትንሹ ልጅ የተደረገው ሁሉ ለምን ለእኔም አልተደረገልኝም ብሎ ማማረር ባልተገባውም ነበር። አባትየው ካለው ሀብት የፈለገውን ጠይቆ የመውሰድ መብቱ የተጠበቀለት ሆኖ ሳለ፣ አለመጠየቁ ግን ጥፋተኛ

የሚያደርገው አባትየውን ሳይሆን እርሱን ነው። ክርስቶስ በዚህኛው የምሳሌ ክፍል ለፈሪሳውያን ሊያስተላልፍላቸው የፈለገው መልእክት፥ ምንም እንኳን ፈሪሳውያን የእግዚአብሔር ልጆችና አገልጋዮች ብለው ራሳቸውን ቢጠሩ፥ ስለ እግዚአብሔር ያላቸው አመለካከት የሚገልጠው ግን፥ የሚሉትን አለመሆናቸውን ነው። እግዚአብሔር በንስሐ ወደ እርሱ ለተመለሱት ኃጢአተኞች የሰጣቸውን ጸጋ ወይም ስጦታ ሁሉ ለእነርሱም አዘጋጅቶላቸዋል። ፈሪሳውያን ግን እግዚአብሔር ያዘጋጀላቸውን ስጦታ ሊቀበሉ ወደ እርሱ አልመጡም። ስለዚህ ምንም እንኳን የእግዚአብሔር ልጆች ነን ቢሉ፥ እንደ ልጅ አልተቆጠሩም። ትንሹ ልጅ እንዳደረገው ቢያደርጉ፥ ማለት፥ ኃጢአተኝነታቸውንና ከንቱነታቸውን ተገንዝበው ወደ እግዚአብሔር ቢመጡ ኖሮ፥ ንስሐ የገቡት ኃጢአተኞች ያገኙትን በረከትና ጸጋ ያገኙ ነበር።

በዚህ አኳኋን ነው ክርስቶስ ኃጢአተኞችን የተቀበለበትንና ከነርሱም ጋር የተመገበበትን ምክንያት የገለጠው። ይህን በማድረግ እግዚአብሔር ለኃጢአተኞች ያለውን ፍቅር አሳየ። እግዚአብሔር ከፈሪሳውያን አስተሳሰብ ተቃራኒ በሆነ መንገድ ኃጢአተኞችን በማግለል ፋንታ ይቀበላቸዋል። ፈሪሳውያን እንደሚያስተምሩት እግዚአብሔር በኃጢአተኛ ሞት አይደሰትም፤ ይልቁንም ተመልሰው ከርሱ ጋር አንድነት ሲመሠርቱ ደስ ይሰኛል። ለበደለኞች የማይገባቸውን የልጅነት መብት መስጠት ደስታው ነው። ኮብላዩ ልጅ እንዳደረገው ፈሪሳውያንም ቢያደርጉ፥ ማለት ወደ አባታቸው ቢመለሱ፥ ኃጢአተኝነታቸውን ቢገነዘቡ፥ ይቅርታውን ቢቀበሉና ወደ ልጅነት መብት ቢገቡ ኖሮ ጸጋው ለነርሱም ይደርሳቸው ነበር።

29

ልባሙ መጋቢ

ሉቃስ 16: 1-13

መነሻው

በዚህ ጊዜ የክርስቶስ አገልግሎት ያተኮረው በተለይ በፈሪሳውያን የተሳሳተ አመለካከት ላይ ነበር። ከዚህ ቀደም ሲል ስለ ግብዝነታቸው (ሉቃስ 12: 1)፣ ስለመጎምጀታቸው (ቁ. 15)፣ ራሳቸውን ከፍ ከፍ ስለማድረጋቸው (14: 11)፣ እግዚአብሔርን በትክክል ስላለማወቃቸው (15: 2) እና ንስሐ ለመግባት ፈቃደኞች ስላለመሆናቸው (ቁ. 29) ወቅሷቸው ነበር። አሁን ደግሞ ስለ ገንዘብ ምንነት ካላቸው የተሳሳተ አመለካከት እንዲታረሙ በተከታታይ ምሳሌዎች ማስተማሩን ቀጠለ። የመልእክቱ ዓላማ ግን ፈሪሳውያንን ለመንቀፍ ብቻ ሳይሆን፣ ይህን ጠቃሚ ጉዳይ በተመለከተ ለደቀ መዛሙርቱም ትምህርት ለመስጠት ነበር።

ችግሩ

ፈሪሳውያን ገንዘብ ወዳዶች በመባል ይታወቃሉ (ሉቃስ 16: 14)። ሀብት ማካበት ለእነርሱ በሕይወት ውስጥ ከምንም የላቀ መልካም ነገራቸው ነው። እርግጥ ዘዳግም 28 ውስጥ ለሕጉ የሚታዘዙትን በሀብት እንደሚባርካቸው እግዚአብሔር ተናግሯል። በዚህም ምክንያት፣ ፈሪሳውያን ሀብት ከጽድቅ የተነሣ በእግዚአብሔር ፈቃድ የተገኘ ነው ብለው ያምኑ ነበር። ስለሆነም፣ በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የማግኘት ምልክት ነው ብለው ያመኑበትን የሀብት ማካበት ተግባር ተያያዙት። ሀብታቸውንም በይታይልኝ አኳኋን በማቅረብ ጻድቅ መሆናቸውን ሕዝቡ እንዲያምናላቸው ይጥሩ ነበር። ይሁንና ስለ ሀብት የሚሰጠው እንዲህ ያለ ትርጉም ሐሰት ሲሆን፣ አጠቃቀሙም ትክክል አይደለም። እዚህ ላይ የተነሣው ጥያቄ፣ የፈሪሳውያን የሀብት አጠቃቀም ትክክል ካልሆነ፣ እንዴት ነው ሀብት ጥቅም ላይ መዋል ያለበት? የሚል ነበር።

መፍትሔው

በጊዜው፣ አንድ ባለጸጋ በዕለታዊ ሥራዎች ላለመመድ ሲል ሀብቱን የመቆጣጠሩን ተግባር ለአንድ ታማኝ መጋቢ ወይም ሥራ አስኪያጅ መስጠቱ የተለመደ አሠራር ነበር። በምሳሌው የተጠቀሰው ባለጸጋ ሀብት፣ የወይራ ዘይትና ስንዴ ነበር። ባለጸጋው ሰፊ እርሻ የነበረውና ብዙ ምርት የሚሰበስብ መሆኑ አይጠረጠርም። ይህን ሀብቱን ያለ ምንም ቁጥጥርና በሙሉ እምነት ለመጋቢው ወይም ለአስተዳዳሪው አስረከበው። ከረዥም ጊዜ በኋላ ግን፣ ይህ መጋቢ ሀብቱን በማባከን ላይ የመሆኑ ዜና ለባለ ሀብቱ ደረሰው። መጋቢው ሀብቱን በትክክል የማይቆጣጠር መሆኑ ወይም ቸልተኝነቱ ቀደም ሲል፣ ምናልባትም እርሱ ራሱ ሳይረዳው በፊት በሕዝቡ የታወቀ ይመስላል። ይህ ደካማነቱም ከመጋቢነት መሻርን አመጣበት። ስለዚህ በኃላፊነት በእጁ ስላስቀረው ንብረት ለባለ ሀብቱ ለመናገር ይቻለው ዘንድ፣ የንብረት ቁጥጥር ማድረግ አስፈለገው።

እስከዚህ ጊዜ ድረስ ዋስትና ነበረው፣ ከእንግዲህ ግን ከመጋቢነቱ በመሻሩ ተስፋ ቢሰ ሆነ። ጥቂት አማራጮች ብቻ ናቸው የነበሩት። የመጀመሪያው የቁፋሮ ሥራ ነበር። እንዲህ ያለውን አድካሚ ሥራ ለመሥራት አቅም የሌለው በመሆኑ ከአሳቡ አወጣው። ሁለተኛው አማራጭ ልመና ነው። ይህ ሥራ፣ ቀደም ሲል ከነበረው መልካም ኑሮና ክብር ጋር ሲነጻጸር እጅግ የሚያዋርደው ነበር። ከዚህ በኋላ ሦስተኛውን አማራጭ አሰበ። በዚህ የመጨረሻ ጊዜ በመጋቢነት ሥልጣኑ ተጠቅሞ ሥራውን በለቀቀ ወቅት የሚረዱት ወዳጆች ሊያፈሩ እንደሚችሉ ታሰበው። ይህን ለማሳካት ይቻለው ዘንድም የቀጣሪው ወይም የባለ ሀብቱ ከፍተኛ ዕዳ ያለባቸውን ሰዎች ጠራቸው። የመጀመሪያው የመቶ ማድጋ ዘይት ባለ ዕዳ ነበር። መጋቢውም ባለ ዕዳው ዕዳውን በግማሽ ቀንሶ የብድር ደብዳቤውን እንዲያስተካክል አደረገው። ሁለተኛው ተባዳሪ መቶ ጫን ስንዴ ነበረበት። የዕዳውን ጽሕፈት ወደ ሰማኒያ ጫን ዝቅ አድርጎ እንዲጽፍ በማድረግ በባለ ዕዳው ዘንድ ተወዳጅና ባለ ውለታ ለመሆን ፈለገ። መጋቢው የባለ ሀብቱ ንብረት ጠባቂ ሆኖ ሳለ ይህን የሚያደርገው በዓመፅ ወይም በእምነት ቢስነት ነበር (ሉቃስ 16:8)። የተባዳሪዎቹን ዕዳ በመቀነስ ባለ ሀብቱን በገዛ ንብረቱ ያታልለው ነበር። ለባለ ሀብቱ የሚበጅ ነገር በማድረግ ፋንታ፣ በስግብግብነት ለራሱ የሚበጅ ነገር አደረገ። በዚህ ድርጊቱ መጋቢው ታማኝ አልነበረም።

ይሁን እንጂ የመጋቢውን ድርጊት ባለ ሀብቱ በተረዳ ጊዜ፤ “ዓመፀኛውን መጋቢ በልባምነት ስላደረገ አመሰግነው” (ሉቃስ 16:8)። ያመሰግነው፤ በእምነት ቢስነቱና በራስ ወዳድነቱ ሳይሆን፤ በልባምነቱ ነበር። መጋቢው የነበረውን ዕድል ወደፊት ከሚያገኘው ጥቅም አንጻር ተጠቀመበት። ከዚህ አንጻር ሲታይ ድርጊቱ የብልህ ነው። ሞኝ ለዛሬ ብቻ በመኖር ሀብቱንም ለዛሬ ያውላል። ብልህ ግን የወደፊቱን በማሰብ ሀብቱን ለነገ የሚበጅ በጎ ነገር ማከማቻነት ይጠቀምበታል። ዓለማዊ ሰው ይህን የሀብት አጠቃቀም እንደ መሠረታዊ የመገበያያ መመሪያነት ይወስደዋል። ክርስቶስ ይህን ሁኔታ “የዚህ ዓለም ልጆች ለትውልዳቸው ከብርሃን ልጆች ይልቅ ልባዎች ናቸው” (ቁ. 8) በማለት ገልጦታል። በምሳሌው ይገልጥ የነበረው፤ ደቀ መዛሙርቱ በነዚህ የብልህነት መመሪያዎች በመጠቀም፤ ጊዜያቸውን፤ የሚያገኙትን ዕድልና ብልጽግና ሁሉ፤ ለዛሬ ሳይሆን፤ ወደፊት ዋጋ ለሚያገኙበት ነገር እንዲጠቀሙበት ነው።

ክርስቶስ “ከሁሉም በሚያንስ የታመነ በብዙ ደግሞ የታመነ ነው። ... እንግዲያስ በዓመፀ ገንዘብ ካልታመናቸው፤ እውነተኛውን ገንዘብ ማን አደራ ይሰጣችኋል?” (ሉቃስ 16:10-11)፤ በማለት ደቀ መዛሙርቱ ለተነገራቸው ወይም ለሰሙት ነገር ታማኞች እንዲሆኑ አጥብቆ በማሳሰብ መመሪያውን ገለጠ። ሀብትን አስመልክቶ በዚህ ምሳሌ የተገለጠውንም ጉዳይ ለደቀ መዛሙርቱ ሲያሳስባቸው እንዲህ አለ፡- “ለሁለት ጌቶች መገዛት የሚቻለው ባሪያ ማንም የለም፤ ወይም አንዱን ይጠላና ሁለተኛውንም ይወዳል፤ ወይም ወደ አንዱ ይጠጋል ሁለተኛውንም ይንቃል። ለእግዚአብሔርና ለገንዘብ መገዛት አትችሉም” (ቁ. 13)። ክርስቶስ በዚህ ንግግሩ በአይሁድ ፈሊጣዊ አነጋገር ተጠቅሞ ፍቅርና ጥላቻን መግለጡ ነበር። ፍቅርና ጥላቻ የፈቃድ እንጂ የስሜት መግለጫዎች አይደሉም። አፍቃሪ ራሱን ለመረጠው ተፈቃሪ ይሰጣል። ጥላቻ ያደረበት ሰው ደግሞ፤ ለሚጠላው ነገር ጀርባውን ይሰጣል፤ ራሱን አይሰጥም። ክርስቶስ ይህን ነገር ግልጥ ሲያደርገው አንድ ሰው በአንድ ጊዜ እግዚአብሔርና ገንዘብን ሊያገለግል እንደማይችል አስረድቷል። ሰው የሁለት ጌቶች አገልጋይ ሊሆን አይችልም፤ ምክንያቱም ሁለቱም ጌቶች ከአገልጋያቸው ከሚፈልጉት አገልግሎት የተነሣ አይስማሙም። ስለዚህ ደቀ መዛሙርቱ ከክርስቶስና ከገንዘብ ማንን ጌታቸው እንደሚያደርጉ መምረጥ ነበረባቸው።

30

ባለጠጋውና አንድ ድሀ ሰው

ሉቃስ 16፡19-31

መነሻው

በፈሪሳውያን ሃይማኖታዊ ሕይወትና ትምህርተ-መለኮት (Theology/ቴዎሎጂ) በዕለት ተዕለት ኑሮ የገንዘብ ፍቅር ከፍተኛ ስፍራ እንደያዘ ክርስቶስ ተገንዝቦ፤ ደቀ መዛሙርቱን ከዚህ የተሳሳተ ግንዛቤ ለማረም ሲል ሁለተኛ ምሳሌ በመጥቀስ ትክክለኛውን የገንዘብ ጥቅም አስተማራቸው።

ችግሩ

ቀደም ሲል ጌታ ከተናገረው ምሳሌ በመነሣት ቀጥሎ ያሉት ጥያቄዎች መሰንዘራቸው የማይቀር ነበር። ለገንዘብ ተገዢ መሆን የሚያስከትለው አደጋ ምንድን ነው? እራሱን ቁሳዊ ሀብት ለማከማቸት ተግባር የሰጠ ሰው ውጤቱ ምን ይሆናል?

መፍትሔው

ምሳሌው የሚጀምረው የአንድን ሀብታምና የአንድን ድሀ ኑሮ በማነጻጸር ነው። ሀብታሙ ሰውዬ በሚያስፈልገው ነገር ሁሉ ለመዝናናት የሚችል ነበር። ያከማቸውን ሀብት በይታይልኝ አኳኋን እያቀረበ ጌጦኛና ውብ የክብር ልብስ በመልበስ በሕዝብ ፊት ይመላለስ የነበረ ነው። በንጽጽሩ የቀረበው፤ ከርሀብና ከበሽታ የተነሣ መራመድ የተሳነው አንድ ለማኝ ነበር። ይህ ለማኝ፤ ሀብታሙ ሰውዬ ደጅ ላይ ይተኛል። እዚያ ሆኖ የርሱ ሥቃይና ቁስል ሀብታሙን እንደሚያራራለት ተስፋ በማድረግ ምጽዋት ይለምን ነበር። ሀብታሙም የፈሪሳውያን ትምህርት ተጽዕኖ ያለበት እንደመሆኑ፤ ካከማቸው ሀብት የተነሣ ራሱን በእግዚአብሔር ፊት እንደ ጻድቅ ይቆጥር የነበረ ነው። ርኅራኄ የሌለው መሆኑ ሲታይ ግን ጻድቅ

አለመሆኑ ግልጽ ይሆናል። ምክንያቱም የጻድቅነት አንዱ ምልክት ባልንጀራን (ጎረቤትን) እንደ ራስ መውደድ ነው (ሉቃስ 10:27)። ምንም እንኳን ደጁ የተኛውን ሰውዬ ችግር የተረዳና የሚያስፈልገውንም ሊያደርግለት የሚችል ቢሆን፤ ለማኙ የሚፈልገውን አላደረገለትም። ስለዚህ ሕጉ የሚጠይቀውን ጽድቅ አልፈጸመም፤ በመሆኑም በእግዚአብሔር ፊት ጻድቅ አልነበረም። ያ ሀብታም፤ ለባልንጀራው ፍቅሩን ለመግለጥ ወይም በጎ ለማድረግ ባልንጀራው ወይም ጎረቤቱ ደጁ ድረስ መጥቶ እስኪተኛ መጠበቅ አያሻውም። በጎ ነገር ለማድረግ ቢፈልግ ኑሮ አያሌ አጋጣሚዎች ነበሩት፤ ማድረግ የሚገባውን ለማድረግ አልፈለገም እንጂ።

ከዚህ በኋላ ክርስቶስ የሁለቱንም ሰዎች፤ ማለት የሀብታሙንና የድሀውን ፍጻሜ ለማመልከት ምሳሌውን ቀጠለ። የሁለቱ ሰዎች ተነጻጻሪነት በሕይወት ትልቅ እንደሆነ ሁሉ፤ ከሞት በኋላ ሲነጻጸር ደግሞ ከዚያም የላቀ ነበር። የእግዚአብሔር ቃልም እንዲህ ይላል፡- “ድሀው ሰው ሞተ፤ መላእክትም ወደ አብርሃም አጠገብ ወሰዱት” (ሉቃስ 16:22፤ በ1980 ዓ. ም. እትም)። “ወደ አብርሃም አጠገብ” የሚለው ቃል፤ የእግዚአብሔርን በስፍራው መገኘት ለመግለጥ ያገለገለ የአይሁድ ፈሊጣዊ አባባል ነው። በፈሪሳውያን ትምህርተ-ሃይማኖት መሠረት፤ ለማኙ እንዲያ የሆነው ኃጢአተኛ ስለሆነና በዚያ ሳቢያ እግዚአብሔር ስለጠላው ነበር። ፈሪሳውያን፤ እንዲህ ያለው ሰው ሲሞት፤ እግዚአብሔር ከሕልውናው ያርቀዋል ወይም እርሱ ወዳለበት አያቀርበውም ብለው ነበር የሚያስቡት። ኢየሱስ ግን ለማኙ እግዚአብሔር ወዳለበት መወሰዱን አስተማረ። የፈሪሳውያን ትምህርት እንደሚያመለክተው ከሆነ፤ ሀብታሙ ሲሞት ወዲያውኑ ወደ እግዚአብሔር ይወሰድና የዘላለም ሕይወት መኖር ይጀምራል። ኢየሱስ ያስተማረው ግን ሀብታሙ ከእግዚአብሔር ሕልውና ርቆ ወደ ሲኦል መጣሉን ነው። ከደስታ ይልቅ ለሥቃይ ተዳረገ። ለማኙን የናቀውና እንደ እርሱ ባለመሆኑ የተኩራራው ሀብታም፤ አሁን በሥቃይ ስፍራ ሆኖ፤ ለማኙ ያለበትን ደስታ በመመልከት ቀናበት። በዚህኛው የምሳሌ ክፍል ኢየሱስ ያስተማረው፤ ብልጽግና በራሱ የእግዚአብሔር ሰው የመሆን፤ ወይም ወደ ዘላለም ሕይወት የመግቢያ ዋስትና ምልክት አለመሆኑን ነው። ሀብታሙ ሰውዬ ሀብቱ እንደሚያድነው ተማምኖ ነበር፤ የኋላ ዕጣው ግን በሲኦል መሠቃየት ሆነ። ደሀው ወይም ለማኙ ግን “በመንፈስ ድሀ” (ማቴ. 5:3) ነበር። በቁሳቁስ ሀብት ድሀ ከመሆኑ ጋር፤

በመንፈስ ድሀ ስለነበር፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ስፍራ አገኘ። ክርስቶስ ብዙ ጊዜ ዘላለማዊውን የቅጣት ሥቃይ በሚነድ እሳት መስሎታል። ሀብታሙ ሰውዬ ይህን ሥቃይ ስለቀመሰው እግዚአብሔር ድሀውን ሰውዬ ልኮ በምሕረት እንዲጎበኘው እንዲህ በማለት ለመነ፡- “የጣቱን ጫፍ በውኃ ነክሮ ምላሴን እንዲያርሰው አልዓዛርን ስደድልኝ” (ሉቃስ 16:24)። ለድሀው አልአዛር ምንም በጎ ነገር ሊያደርግለት ያልወደደው ሀብታም፤ በሚያስፈልገው ነገር እንዲደርስለት ወይም እንዲረዳው መለመኑ ምጸታዊ ነው። ባለጸጋው የሥቃዩን አስከፊነት የገለጠው፡- “በዚህ ነበልባል እሠቃያለሁ” (ቁ. 24) በማለት ነበር። ክርስቶስ እስካሁን የገለጠው፤ ሀብት የደኅንነት ወይም የመዳን ዋስትና ሊሆን እንደማይችል ወይም ድህነት ደኅንነትን ሊያግድ እንደማይችል ነው። ሀብት ከፍርድ እንደማያድን በማሳየት ነው የገንዘብ ወዳድነት የሚያስከትለውን አደጋ የገለጠው። በገንዘቡ የሚተማመን ዘላለማዊ ፍጻሜውን ሊያድነው በማይችል ነገር ላይ የሚያኖር ሰው ነው።

ክርስቶስ ምሳሌውን በመቀጠል ቁሳዊ ነገሮች ጊዜያዊ እንጂ፤ ዘላለማዊ ፋይዳ እንደሌላቸው አስገነዘበ። በሲኦል ይሠቃይ ለነበረው ሀብታም ልመና አብርሃም መልስ የሰጠው፡- “ልጄ ሆይ” (ሉቃስ 16:25) ብሎ በመጥራት ነበር። በሲኦል ያለው ሰውዬ፤ በሥጋ የአብርሃም ልጅ ወይም ዘር ቢሆንም በእምነት ግን ከአብርሃም ጋር ዝምድና አልነበረውም። ስለሆነም እንደ አብርሃም ያለ እምነት ሳይኖረው ሊድን አይችልም። ፈሪሳውያን በሃይማኖት ትምህርታቸው ላይ በመመሥረት እንደሚገልጡትና እንደሚያምኑት፤ አብርሃም ሲኦል በር ላይ ተቀምጦ የርሱ ልጆች የሆኑ ሁሉ ወደዚያ እንዳይገቡ ይከለክላል። ሀብታሙ ሰውዬም፤ ባለጸጋ በመሆኑና በሥጋ የአብርሃም ዘር በመሆኑ የዘላለም ደኅንነት እንዳለው ይሰማው ነበር። ከነዚህ ሁለት ሁኔታዎች የትኛውም ቢሆን ለደኅንነት የማያበቁ መሆናቸውን ነው ክርስቶስ የገለጠው። ሀብታሙ ሰውዬ ባከማቸው ሀብት መደሰት ወይም መጠቀም የሚችለው በምድራዊ ሕይወት እስካለ ብቻ ነው። ምንም እንኳን ክርስቶስ ቀደም ብሎ ባቀረበው ምሳሌ እንደገለጠው፤ ምድራዊ ሀብት ዘላለማዊ በረከት ለማግኘት የሚያገለግል ቢሆንም (ሉቃስ 12:17-21)፤ ይህ ባለጸጋ ያከማቸው ሀብት ግን ወደ ሰማያዊው መንግሥት ሊተላለፍ የሚችል አልነበረም። ሀብቱ ወደ ሰማያዊው መንግሥት መተላለፍ የሚችል ቢሆን ኑር፤ ሀብታሙ ሰውዬ በሲኦል የሚያገኘውን የውኃ ጥም ለማብረድ፤ ከአንድ ቀዝቃዛ ምንጭ

በቧንቧ ውኃ ይሰብ ነበር። ክርስቶስ፣ የአንድ ሰው ዘላለማዊ ዕጣ ፋንታ የሚወሰነው፣ በሞቱ ጊዜ እንደሆነ በግልጽ አመልክቷል። በእግዚአብሔር ሕልውና ዘንድ ባሉትና በሲኦል በሚገኙት መካከል፣ “ከዚህ ወደ እናንተ ሊያልፉ የሚፈልጉ እንዳይችሉ፣ ወዲያ ያሉ ደግሞ ወደ እኛ እንዳይሻገሩ በእኛና በእናንተ መካከል ታላቅ ገደል ተደርጓል” (ሉቃስ 16:26) ተብሏል። ምሕረት አግኝተው በእግዚአብሔር ዘንድ ያሉት ጻድቃን፣ ከአምላክ ሕልውና ርቀው በሲኦል ለሚሠቃዩት ቢያዝኑላቸውም፣ ከሥቃያቸው የሚያስታግስ እርዳታ ሊያደርጉላቸው አይችሉም። ይህ የሥቃይ ዕጣ ሥጋዊ ሞት በሞቱ ጊዜ የተወሰነባቸው ነው።

ባለጸጋው በዚያ አስቃቂ ሁኔታ ውስጥ ቢገኝም፣ ያለፈ ሕይወቱ ትዝታ ከሕሊናው አልተፋቀም። ሁሉንም ያስታውሳል በሀብቱ ላይ የነበረው የተሳሳተ መተማመንና ትምክህት ትዝ ይለዋል። ያን ሀብቱን ለድሀ በማጋራት ወይም ለበጎ ተግባር በማዋል ጻድቅነቱን የሚያሳይበት ዕድል እንደነበረው ያስታውሳል። በምድር የቀሩት ወንድሞቹ አሁንም ቢሆን እርሱን ለዚህ ያበቃው ዓይነት አመለካከት ወይም ባሕርይ ያላቸው መሆኑን በመገንዘብ ስለነርሱ ያስባል። ለዚህ ነው አብርሃም አልአዛርን ወደ እነርሱ ልኮ በሀብት ከመታመን የተነሣ ከሚመጣው ጥፋት ያስጠነቅቃቸው ዘንድ የለመነው። ከሞት የተነሣ ሰው፣ ማለት አልአዛር ቢነግራቸው ሊያምኑና አሳባቸውን ሊለውጡ ይችላሉ የሚል እምነት ነበረው። ለሀብታሙ ልመና አብርሃም የሰጠው መልስ፡- “ሙሴና ነቢያት አሉአቸው፤ እነርሱን ይስሙ” (ቁ. 29) የሚል ነበር። ሕግና ነቢያት፣ እግዚአብሔር ሰዎች ከእርሱ ጋር ለሚኖራቸው አንድነት ስለሚጠይቀው መሥፈርት የሚመሰክሩት አላቸው። ከዚህ ጋር ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት የሚያገኝበትን ሁኔታም ገልጠዋል። የሕግና የነቢያት ምስክርነት በቂ ስልነበር፣ ሰዎች በእግዚአብሔር ያምኑ ዘንድ ተጨማሪ ምስክርነት አስፈላጊ አልነበረም።

በዚህ አኳኋን ነው ክርስቶስ፣ ሀብት ደኅንነት ሊያስገኝ የማይችልና ጥቅሙም ጊዜያዊ መሆኑን አመልክቶ፣ በቁሳዊ ሀብት መመካት ወይም መተማመን አስከፊ የሆነበት ምክንያት ምንድነው? ለሚለው አሳሳቢ ጥያቄ መልስ የሰጠው። ይህ ብቻም አይደል፤ የአንድ ሰው ዘላለማዊ ዕጣ የሚደመደመው በሞቱ ጊዜ መሆኑንና፣ ምድራዊ ሀብት ከሞት በኋላ የሚጠቅመው ነገር የሌለ መሆኑን አመልክቷል። ሀብት ለራስ ወዳድነት ዓላማ ከዋለ፣ ለጥፋት ይዳርጋል፤ ለበጎ ተግባር ከዋለ ግን ዘላለማዊ ሕይወትን ያስገኛል።